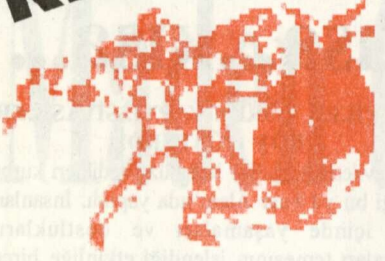

KIBRIS'TA

SOSYALİST GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
MART 1999 Yıl: 3, Sayı: 38

Fiyatı: 150,000 TL(KDV Dahil)
UK: 1

Dayanışma Fiyatı:
500,000TL

Sömürgeci Zihniyet

- ★ Fabrikasına sahip çıkamayanlar, ülkesine hiç sahip çıkamaz!
- ★ TC TEKEL KKTC'ni tekeline aldı.
- ★ Şükrancı zihniyetler sorunlarımıza çare bulamazlar!
- ★ Çare, çalışanların birlikte mücadelesindedir!

Türk-Sen'e bağlı Gıda-Sen, TC TEKEL'in sömürgeci zihniyetle sergilediği yasatanımsızlığı karşısında

Taşel ve Kıbrıs Türk Tütün Endüstrisi'nde 3 Mart'tan itibaren süresiz greve başladı.

Taşel'de 23, KTTEndüstrisi fabrikasında da 28 işçi çalışıyor. Her iki fabrikada da yüzde yüz katılımı başlanan süresiz grevin nedeni ekonomik olduğu kadar siyasidir de.

Bilindiği gibi 1974'le birlikte Kıbrıslı Türkleri "kurtardığını" ilan edenler ilk iş olarak varolan önemli sektörlerde yüzde 51 hisselerini ilan ederek ülkemizin ekonomik hayatını ipotek altına almışlardır.

Buna benzer bir olay da KTHY'da yaşanmış, yakın geçmişimizde oldukça çalkantılara yol açmıştı.

TC'nin sömürgeci zihniyeti ile KKTC'nin teslimiyetçi zihniyetinin bütünleştiği noktada başka türlü bir gelişme

beklenemezdi zaten.

Taşel ve Tütün Endüstrisi'nde yüzde 51 hisseye sahip TC TEKEL yöneticileri, yıllardır uygulanan prosedürü keyfi ve yasatanımsız bir zihniyetle yok saymaya ve TEKEL'in Türkiye'de uyguladığı ücret politikasını sözkonusu fabrika işçilerine dayatmaya çalışıyor.

Türk-Sen Genel Başkanı Önder Konuloğlu yaptığı açıklamada, başlayan süresiz grevin işverenin yasalara uymasını sağlamaya yönelik olduğunu ve bunun ayıbının hükümet edenlere ait olduğunu söyledi.

Ayakta kalabilen istisnai KİT'lerden olan TAŞEL ve KTTütün Endüstrisi'nin ve işçileri üzerinde oynanmaya çalışılan oyunları açığa çıkarmak ve çalışanların haklarını korumak için tüm sendika ve kuruluşları işçilerle dayanışmaya ve haklı mücadelelerini desteklemeye çağırıyoruz.

Başyazı

EMPERYALİSTLERE GÜVENMEK

Gazetemizin 37 numaralı Şubat 1999 tarihli sayısında, tarih bir basım hatası sonucunda Ocak 1998 olarak çıkmıştır. Okuyucularımızdan, bu hatadan dolayı özür dileriz.

Geçtiğimiz Şubat ayında Londra'da, Kuzey Kıbrıs'tan CTP ve YBH, Güney'den AKEL, Yunanistan'dan Synaspizmos ve Türkiye'den ÖDP partileri biraraya gelerek Kıbrıs sorunu konusunda bir deklarasyon yayınladılar. "Sol" siyasi çizgiye sahip bu partiler, söz konusu deklarasyonda, Kıbrıs sorununun çözümünde Makarios-Denktaş ve Kiprianu-Denktaş üst düzey anlaşmalarının ve BM kararlarının temel alınmasını talep ediyorlar. Yani ortaya yeni birşey koymamışlardır, koyamamışlardır. Söz konusu anlaşmalar ve BM kararları Kıbrıs halkının bağımsızlık, özgürlük ve

(devamı 3. sayfada)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
GERÇEK

Bu kitapta, bilgisayarların bizi "tümüyle otomatikleşmiş üretime" götürmekte olduğu, insanların sürekli artan maddi ve kültürel gereksinimlerini karşılamak amacıyla üretim yapılırsa çok kısa zamanda "tümüyle otomatikleşmiş üretime" ulaşabileceğimiz ortaya konuluyor. Bilgisayarların yarattığı bu yönelim, tekeli kapitalizmle uyumsuz, çünkü bu yönelimin kaçınılmaz sonucu makinelerin köleleştirilmesiyle varılan bir bolluk toplumu olacaktır.

İsteme adresi:

Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Tel - Fax: 0(392)2282293

Ziyai Sokak

Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

KIVILCIM YAYINLARI No: 2

BİLGİSAYAR ÇAĞINDA
İNTERNETİN
AĞINDA

NUSRET SEN

0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net

ÇEK AL

KIBRIS KOMÜNİST
PARTİSİ PROGRAM

TASLAĞI

7. SAYFADA

Kapitalist sistemin kurbanları: SEMBOLZEDELER

Güzelyurt Bölgesinde yıllardır herkesin gözü önünde trilyonlar toplayan Sembol Yatırım Şirketi TC'li borsa aracı kurumları tarafından aldatıldığını söyleyerek geri ödeme yapamayacağını söyledi. Bu şirkete milyarlarını kaptıran birçok kişi bunalıma girdi. Yılların emeklilik ikramiyelerini kaptıran, on yıllarca üretimlerinin karşılığını kaptıran halk tepkilerini örgütlenerek göstermeye çalışıyor.

Sembol Menkul Değerler'e yüksek faizle para yatıranlara verilen belgelerin uydurma olduğu ortaya çıktı. Trilyonları alıp kaçırdığı söylenen TC'li araçların "biz altı aydır bu Kıbrıslı şirketle ilişkimizi kestik" demesi ise bir başka karanlık nokta.

Parasını kaptıranlar hükümetin bu duruma el koymasını istediler. Hükümet ise birşey yapamayacağını ilan etti. Kendilerinin oluşturduğu borsaya bile acentlik vermediğini söyleyen yetkililer acaba gözlerinin önünde borsa adı altında para toplanmasına nasıl göz yumdular. Bu uygulamanın yasadışı olduğunu söyleyen yetkililer acaba dönemin Maliye Bakanı Salih Coşar'ın hanımı Ayşe Coşar'ın da para yatırdığını bilmiyorlar mı?

Bu yaşanan olaydan çıkarılacak birçok dersler vardır. Birincisi kar ne kadar

yüksekse risk de o derece yüksektir. Bu kapitalizmin yasağıdır. İkincisi TC burjuvazisi bu ülkede bu gibi dolandırıcılıkları ne ilk yaptı, ne de son olacak. SESA adlı narenciye alım şirketinin üreticileri yüz milyarın üstünde dolandırdığını kimse unutmadı. Üçüncüsü ise üretimi baltalayan TC varolan parasal birikimi de bankaları vasıtasıyla, borsa işleriyle gene ülkesine taşımaktadır. Dördüncüsü ise borsa denen burjuva sömürü aygıtı orta ve az gelirli halkın elinde

olan küçük meblağları toplayıp kendi üretimine katmasıdır. Bu süreçte kapitalizmin doğasında olan krizler her zaman kapının arkasındadır. Bu kumarı oynayanlar buna hazır olmalıdırlar.

Bazı duyumlara göre TC Mafyasından paralarını geri alabilmek için mevduat sahipleri yardım istemiş. Haydi kolay gelsin. Kim kimden hak hukuk arayacak, göreceğiz.

KAMU' DA ÇALIŞAN 84 KİŞİ İŞTEN ATILDI

Devlet Bakanlığı ve Başbakan Yardımcılığı'nda çalışan 84 kişi işten uzaklaştırıldı. Turizm Geliştirme ve Tanıtım Fonu'ndan ödenen bu kişiler işsiz kaldı. TKP Başkanı Mustafa Akıncı'nın alanı olan bu kurumda çalışanların işten atılma gerekçelerini Akıncı "Sayıştay'ın isteğiyle durduruldular" diyerek savundu.

Kamuoyunda fırtına koparan bu uygulama aslında halkın yabancı olmadığı uygulamalardır. Gerek basında, gerekse televizyonlarda yürütülen tartışmalarda ortaya ilginç noktalar çıktı. Öncelikle bu 84 kişi içinde hiç görevine gitmeyip de dolgun maaş çeken kesimlerin olduğu ortaya çıktı. Yine fırtına koparanların başında gelen bir kısım

sendikacıların da ya kızlarının ya da eşlerinin bu kuruma alındığı ortaya çıktı.

Serdar Denktaş döneminde istihdam edilen ve bütçe dışındaki fondan ödenen bu kişiler arasında elbette görevini layıkı ile yapan kişilerin olduğu gerçektir. Ancak daha önce örnekleri yaşanan (sosyal sigortalar) bu uygulamalar keyfiliğin ve insanlarımızın onuruyla oynamanın son örnekleridir.

Üretimi yokeden, herkesi devlette çalışmaya iten ve edilgen kılan bu uygulama politikacıların ikiyüzlü davranışlarıyla halkımıza çok zarar verdi. Politikacıların bu ikiyüzlü tavırlarını yüzlerine vurması gereken sendikacıların da bu uygulamaların döndüğü arenaya dalıp yakın akrabalarını yerleştirmesi

ilginçtir. Torpilden, adam kayırmadan, insanımızı üretimden koparma faaliyetlerinden, seçimlerde iş vaatleriyle halkın aldatılmasından "şikayetçi" olan kesimlerin eleştirirken tutatsız olmaları halkın gözünden kaçmadı.

İşsizlik ve ekonomik sorunlarla boğuşan halkımız UBP-TKP hükümetinin de diğerlerinden farksız olarak sorunlarına çare olmadığını biliyorlar. Yeni bir profil çizme gayreti içinde olan Sayın Akıncı'nın "hukuk devleti" kavramının da kimin için hukuk? Kime yarayan hukuk? olduğunu yakında göreceğiz. "Anavatancı sosyal demokratlık" halkı çok uzun süre uyutamayacak.

Kıbrıs'tan kısaa...kısaa...

ALEVİLER TÖREN YAPTI, SİYASİLER BOY GÖSTERDİ

Alevilerin yılda bir kez düzenledikleri kurban yemeği bu yıl Fuar Alanı'nda yapıldı. İnsanların barış içinde yaşamaları ve dostluklarını artırmaları temesinin işlendiği etkinliğe birçok partinin başkanı ve Rauf Denktaş da katıldı. Alevilerin bildik demokrat, hümanist yönleriyle hiç bağdaşmayan faaliyetler yürüten siyasilerle biraraya gelmeleri ülkemizdeki birçok alevi yurttaşın tepkisini aldı.

Her allahın günü savaş, düşmanlık aşılayan şoven, gerici liderliklerle kolkola girmeyi marifet sayan alevi derneği yöneticileri kendi çıkarlarını kollama peşindedirler. Ülkemizdeki yoksul köylülerin, işçilerin, halkın sorunlarıyla ilgilenmeyen dernek yöneticileri devlet yetkilileriyle içli dışlı ilişkiler içindedirler.

İşin "garip" yanı ise Türkiyeli yoksul yığınların ülkemizdeki kötü koşullarda sömürülmesine karşı ses çıkarmayan, hatta şovenist davranan bazı parti liderliklerinin bu gibi toplantılarda "kuzu postuna" bürünmeleri tam bir ikiyüzlülük değil mi?

BÜTÇEDEN SİYASİ PARTİLERE 291 MİLYAR

Mecliste temsil edilen siyasi partilere devlet bütçesinden bu yıl 291 milyar yardım olacak. Devleti savunan, onun kurumlarını koruyan bu partilere devlet de gerekli kıyağı her yıl çekmektedir.

Bu yardımdan UBP 135 milyar, DP 75 milyar, TKP 43 milyar ve CTP 38 milyar alacak. Meclisteki sandalye sayısına göre dağıtılan bu yardımlar aslında sistemin bu partilere sağladığı olanakların yanında devede kulak kalır. Parlemntoya girmek için her türlü yolu mübah sayanların izlediği yol halkın yolu değildir.

Hükmedilmeyen bir yerde hükümetçilik rolünün bir ceremesi olsa gerek. Bu rol, az buz rol değildir.

ZAM KAZIĞI YAĞIYOR

Memura verilen göreceli iyi artışlar çalışanların eline geçmeden hükümet zam yağmuruna başladı. Akaryakıtta süte bir dizi mala zincirleme zam yapıldı. Akaryakıtta yapılan zam iğneden ipliğe diğer tüm kalemlere yansımaktadır.

Benzin 150 binden yüzde 10 artışla 165 bine, mazot 90 binden yüzde 11 artışla 100 bine çıktı.

Yapılan bu zamlar yeni zamları getirecektir. Elektiriği otomatik zamma tabi tutan devlet, kendisi çalışanlara cömertliğini gösterecek mi? Özel sektörde 75 milyonluk asgari ücretle çalışan binlerce kişi bu zamlar altında ne yapacak? Bu sektörlerdeki örgütsüzlük ve edilgen sendikacılık bu yığınların haklarını koruyabilecek mi?

Bir yandan zamlar bir yandan işten durdurular sürüyor. Son olarak ETİ'den 67 çalışanın işten atılacağı duyumları kamuoyuna yansıdı. TKP-UBP hükümeti de sadece zamları yürürlüğe koymada yetkilidir. Yetkileri bu kadar.

Ayın İncileri

- * Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte hızlı bir kahraman kesilen Denktaş kafalarda soru işareti bıraktı. Ecevit' Öcalan'ın yakalanmasını 16 kişi biliyordu "dedi. Halkımız bu 16 kişi içerisinde büyük "Türk büyüğü" Denktaş'ın da olup olmadığını çok merak ediyor.
- * Yıllarca Güzelyurt bölgesinde grev boylarındaki işçilerin en önünde olan Tarım-Sen Genel Sekreteri Önder Güzen TKP-UBP hükümetinde Cypruveys yönetim kuruluna atandı. İşçi liderliğinden, o iş kolundaki bir fabrikada yönetim kurulu üyeliği Önder Güzen'e acaba niye layık görüldü. Şimdi işsiz kalan binlerce Tarım-Sen üyesi işçi bunu soruyor.
- * Bostancı'da Zakaf Narenciye Fabrikasını devralıp çalıştıran bir grup üretici çalışan işçilere asgari ücret ödiyor. Yıllardır tüccarın sömürsünden şikayet eden üreticilerin işçilere asgari ücret vermeleri onların da son tabii sömürücü bir kafa tasıdıklarının delili değil mi?

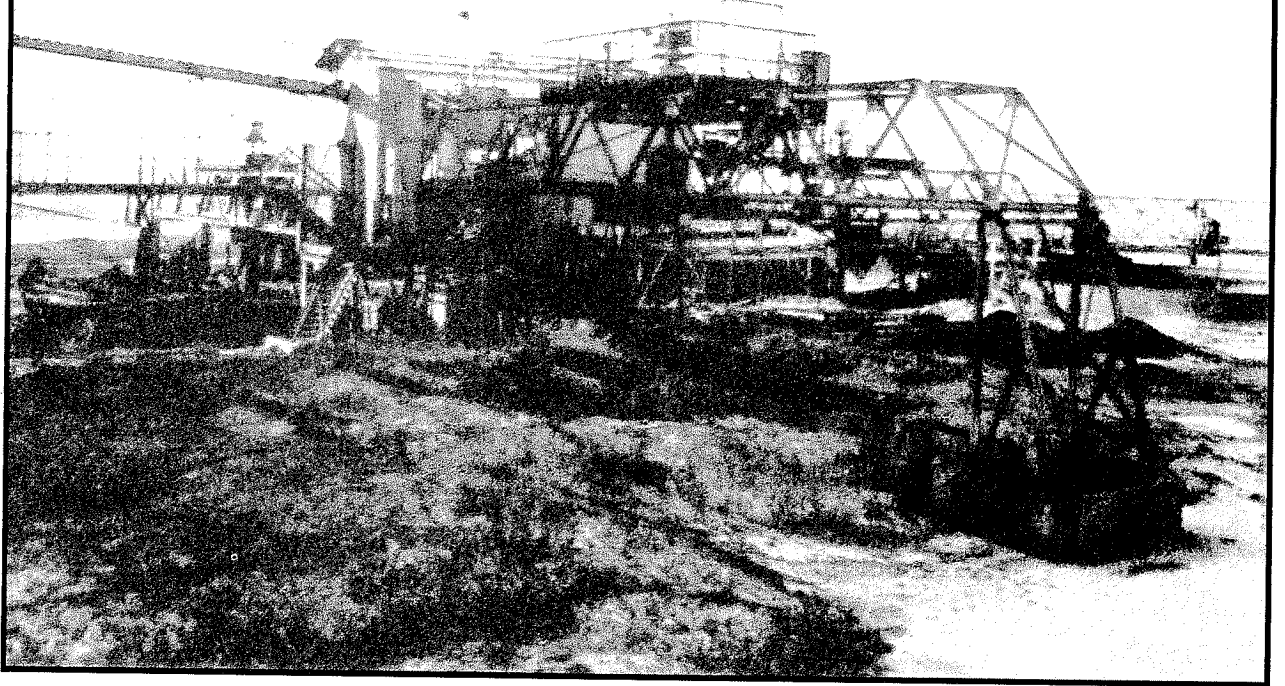
LEFKE

Maden tesislerinde NÜKLEER tehlike

1974 öncesi Amerikan sermayeli Kıbrıs Maden Şirketi'nin işletmesi altında olan maden tesisleri 1974 sonrası atıl kaldı. Amerikan tekellerinin kar uğruna yıllarca çevreyi talan ettiği bilinmektedir. 1974 sonrası ise maden tesisleri kuzeyde kaldı. Bu tesislerin çevre felaketine felaket eklendi. Tesisler yağma ve talana uğradı.

Yıllardan sonra bu tesislerin maden arıtma havuzlarında **radyoaktif** madde yayan nükleer malzemenin olduğu ortaya çıktı. Onyıllardır Lefke ve civarı ile içiçe olan bu tesislerden birçok parça sökülüp, taşındı. Acaba bu sızıntı yapabilen nükleer atıklardan sökülüp götürüldü mü? Bu bilinmiyor.

Halk arasında büyük paniğe ve tedirginliğe yolaçan bu duruma Sağlık Bakanı "Türkiye'den uzmanlar geliyor, merak etmeyin" diyerek halkı sakinleşmeye

Başyazı

(1. sayfadan devam)

demokrasi istemlerinden çok emperyalist güçlerin Ada üzerindeki ve bölgedeki çıkarlarına cevap veren anlaşma ve kararlardan başka birşey değildir. Sorunu sonsuza dek “çözumsuzlüğe” terketmekten başka birşey değildir. Geçen zaman ve yaşanan olgular bu gerçeği açıkça ortaya koymuştur. Bu gerçeği görenler, Kıbrıs halkının bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yeni bir yol ve hedef ortaya koymuşlardır. Bu yol sosyalizmin çizdiği yoldur ve önümüzdeki hedefi de anti-emperyalist birleşik bağımsız Kıbrıs’tır. Bu hedefe ulaşmak için anti-emperyalist birleşik cephe politikası ortaya konmuştur ve Kıbrıs işçi sınıfının tüm bağlaşıklarına ve Türkiye ve Yunanistan halklarına bu cephenin oluşturulması için çağırı yapılmıştır. Kıbrıs sorununu ne Denктаşlar, ne Kleridisler, ne BM, ne AB, ne ABD’çözecektir. Kıbrıs sorununu emekçi halk, sorunun yaratıcısı emperyalist güçlere ve onların yerli uzantılarına karşı mücadele ederek çözecektir.

16 Şubat tarihinde PKK lideri Abdullah Öcalan ABD emperyalistlerinin ajanları tarafından yakalanıp T.C.'ye teslim edilmiştir. Öcalan'ın yakalanması ile Kürt halkının ulusal mücadelesi ne yenilmiş ne de sona ermiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesinde bugün geline noktaadaki momentum bu mücadelenin sona ermeyeceğini göstermektedir.

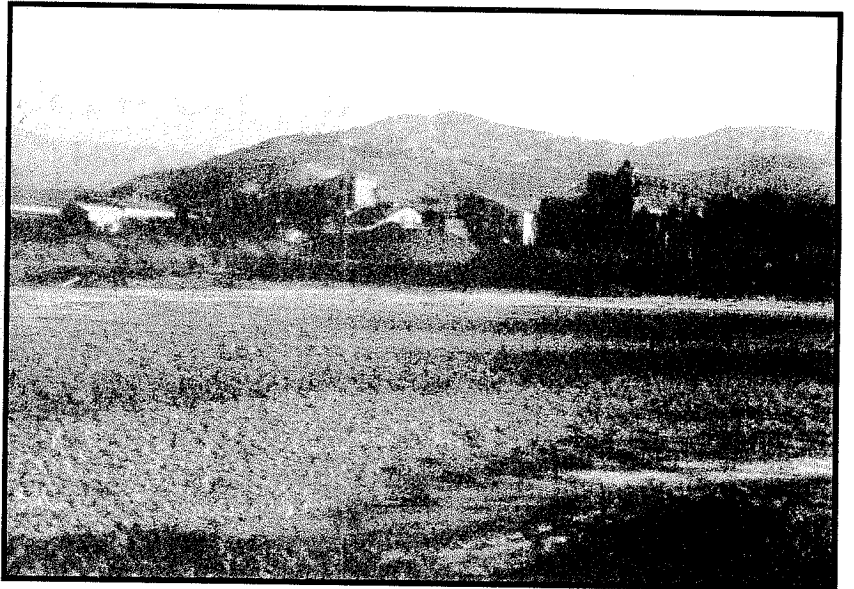
Öcalan'ın yakalanma olayı, yukarıda Kıbrıs sorununun izlenmesi gereken politika için söylenenleri de doğrulayan derslerle doludur. Çeşitli emperyalist güçler veya farklı burjuva güçler arasındaki çelişkiler, çatışmalar veya ittifaklar sosyalist hedefler için kullanılabilir. Öcalan olayı, bu çelişkileri politikanın merkezine koyup hareket belirlemenin ne kadar hatalı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Emperyalistlerin ve burjuvazinin işçi sınıfının ve emekçi halkların uzlaşmaz düşmanı oldukları ve mutlak gerçeğin bu olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır. Emperyalistlere ve burjuvaziye güvenerek hareket etmek yıkıcıdır, emperyalizme teslimiyettir. "Solculuk" adına, ABD ile AB arasında görülen Kıbrıs üzerindeki göreceli çıkar çatışmasını kullanıp bir yere varmak isteyenler, bu çelişkileri temel yapıp Kıbrıs sorununu çözme kalkanlarının sonu emperyalizme teslimiyettir.

çağırıldı.

Çeşitli defalar bölge halkının feryatlarına kulak tıkayanlar yine “geçistirme” yöntemini kullanacaklar.

Ama bölge halkı ve bölgenin birçok örgütü, derneği konuyu sahiplenerek takip etmektedir. CMC şirketinin ABD'deki sahiplerine ulaşarak hesap sormaya çalışıyorlar.

Acaba TC'de geçmişte olduğu gibi (Çernobil faciasında) yetkililer **“Türk halkına radyasyon birşey yapmaz”** mı diyecekler? İşte kapitalizmin kar uğruna dünyayı talan etmekten çekinmediğinin en güzel kanıtlarından biri de CMC tesisleridir. Toprak öldü. Deniz öldü. Yeraltı suları kirlendi. Tüm bunlara radyasyon eklenerek insanımızı emperyalizm karları uğruna ölüme götürebiliyor.

OKUR MEKLÜBÜ

BİR FABRİKA ÖZELİNDE SÖMÜRÜNÜN BOYUTU

[illegible][illegible]

NATION'S RANGING FRONTIERS

'İkinci Barış Konferansı' Londra'da Yapıldı

(AVRUPA): KKTC'den CTP ve YBH, Türkiye'den Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Rum kesiminden AKEL ile Yunanistan'dan da SYANSPISMOS partilerinin geçen hafta sonunda İngiltere'nin başkenti Londra'da biraraya gelmesiyle gerçekleşen toplantı sona erdi.

Söz konusu siyasi partiler, toplantı sırasında ortaya çıkan bir metin üzerinde mutabık kaldıklarını açıkladılar.

Metinde, Kıbrıs sorununa iki kesimli, iki toplumlu, federasyon temelinde çözüm bulunulması çağrısı yapılıyor.

Metinde, "Çözümün, iki toplumlu, iki kesimli, federal

Kıbrıs cumhuriyetinin bağımsızlığını, egemenliğini ve toprak bütünlüğünü, enosis, taksim veya ayrılmanın herhangi bir biçimine karşı yeterince garanti etmesi gerektiği" görüşü yer aldı.

Metinde ayrıca, söz konusu siyasi partilerin Kıbrıs sorununun askeri araçlarla çözülemeyeceğine ilişkin konularında ısrarlı oldukları da belirtildi.

BM kararları ile üst düzey doruk anlaşmalarına saygılı olunması çağrısında bulunulan metinde, Kıbrıs'ta her iki tarafın da çözüm yönünde siyasi arzu göstermeleri istenildi.

★ **AKEL, CTP, YBH, KKE, SYNASPISMOS ve ÖDP'nin Londra'da gerçekleştirdikleri "İkinci Barış Konferansı" dolayısıyla Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK-Londra Bürosu bildiri yayınladı:**

AKEL, CTP, YBH, KKE, SYNASPISMOS, ÖDP'NİN "İKİNCİ BARIŞ KONFERANSI"NI SELAMLIYORUZ

Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan'ın birbirlerine yakın görüşler savunan bu partilerinin Kıbrıs Sorununun ve Türkiye-Yunanistan ilişkilerinin Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye işçi ve emekçi kitlelerinin çıkarları yönünde, burjuvaziler arası gerici bir savaşa izin vermeyecek, barışı üstün kılacak şekilde ele alınması ve çözülmesi için yaptıkları tüm çalışmaları destekleyeceğimizi ilan ederiz.

Kıbrıs, Yunanistan-Türkiye ilişkilerini kana bulayan ve bulamak isteyen tüm güçler yenilgiye uğratisın. Tüm başarılar da bu toplantıyı düzenleyen partiler ve onların nezdinde işçi ve emekçilerin olsun.

İşte bu amacın elde edilmesi için bahsi geçen Partilerin birlikte çalışması, siyasi arenada birlikte hareket etmesi çok önemli ve olumlu bir adımdır. Gel gelelim yeterli bir adım değildir. Kıbrıs, Yunanistan-Türkiye ve dahası İngiltere'nin işçi, emekçiden yana, ülkeler arası, milletler

arası sorunların barışçıl bir şekilde ve halklar yararına çözülmesinden yana tüm güçlerinin, partiler, sendikalar, tüm kitle örgütlerinin bir araya gelmesi gereklidir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'in Birleşik Cephe siyaseti, bu siyasete uygun olarak tüm devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerle birlikte çalışma çabaları herkesin malumudur.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek olarak, bu partilerin barış için ortak çalışmasına katılmaya hazır olduğumuzu ve işçiden, emekçiden yana olan güçlerin ortak çalışmasının genişletilmesi ve derinleştirilmesi için de her çabayı ortaya koymaya hazır olduğumuzu bildiririz.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek -Londra Bürosu
14.2.1999

ORTAK AÇIKLAMA

1. Kıbrıs sorununun sürmesi ve çıkmazların tırmanması, iki toplum arasında iletişimsizliğin uzaması ve özlü görüşmelerin yapılmaması Kıbrıs sorununa çözüm olmayan statükonun pekişmesine katkıda bulunmaktadır.

2. Partiler kötü durumu tırmandıran ve olası askersel bir çatışmaya neden olabilecek davranışları benimsemeler. Partiler BM Kararları'nın ilgili maddelerini desteklerler ve tüm ilgili tarafları adanın askersizleştirilmesini amaçlayarak asker ve silahların giderek azaltılmasına dönük önlemler üzerinde anlaşmaya çağırırlar.

3. Partiler Kıbrıs sorununun askersel araçlarla çözülemeyeceğine ilişkin konularında ısrarlıdır. Çözüm barışçı olmalı ve BM Örgütü gözetiminde önkoşulsuz başlayacak özlü ve yapıcı görüşmelerle sağlanmalıdır. Kıbrıs'ta iki taraf gerekli politik istenci ortaya koymalı ve Üst Düzey Anlaşmaları ile ilgili BM Kararları'na saygılı olmalıdırlar.

4. Çözüm, iki toplumlu, iki kesimli Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını, egemenliğini ve toprak bütünlüğünü enosis, taksim veya ayrılmanın herhangi bir biçimine karşı yeterince garanti etmelidir. Bu garanti Makarios-Denktaş, Denktaş-Kiprianu, Üst Düzey Anlaşmaları'nda vardır. Partiler, yukarıda belirtilen çözümün dışında farklı bir çözüm arayışının adadaki gerginliği artıracığı ve çözüme yardımcı olmayacağı görüşündedirler. İki toplumun da güvenlik kaygıları dikkate alınmalıdır.

5. Çözümün yaşayabilir olabilmesi için, iki toplumun politik, ekonomik ve sosyal eşitliğine dayandırılmalıdır. Ayrım yapmadan ve ulusal kökenine bakmadan, Üst Düzey Anlaşmaları'nda belirtildiği gibi tüm yurttaşların eşitlik, insan hak ve özgürlüklerini güvence altına almalıdır.

6. Partiler, şövenizmin hala daha tırmandığında ve iki toplum arasında yakınlaşmayı engellemeyi amaçladığında ısrarlıdırlar. Partiler, Kıbrıslı Türk ve Rum toplumları arasında her düzeyde yakınlaşma, güven, temas ve işbirliğini geliştirmek için şövenizme, din fanatizmine ve önyargılara karşı bir savaşım yürütme isteklerini yeniden vurgularlar. (Bu amaca dönük olarak bir dizi etkinlik üzerinde durarak anlaşılır.)

7. Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne girişi hakkında partiler kendi konumlarını korurlar ve konuya ilişkin diyaloglarını sürdürmeyi kabul ederler.

8. Son olarak partiler, toplantılarını sürdürmeyi, Kıbrıslı Türk ve Rum toplumları ve daha genelde Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan halkları arasında güven ve dostluğun yeniden kurulmasını sağlamak amacıyla kadın grupları, gençlik, sendika ve diğer örgüt ve platformlarının toplanmalarını teşvik etmeyi benimserler."

ASKERDE YOLSUZLUK

KTBBK'de

"Temiz Eller Operasyonu"

Halkın Sesi(Özel)

Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri'nin (KTBBK) Değirmenlik'teki birliğinde görevli 6 astsubayın Rum tarafına sigara ve içki sattıkları gerekçesiyle tutuklandıkları öğrenildi. Güvenilir kaynaklardan elde edilen bilgilere göre uzun süredir takip edilen grup, büyük bir gizlilik içerisinde sürdürülen planlar sonunda kısıvrak yakalandı.

Tutuklu bulunan 6 astsubayın Askeri Mahkeme'de yargılanmasına önümüzdeki günlerde başlanacağı öğrenilirken, yapılan sorgulamalarda söz konusu astsubayların 6 aydır bu işi yaptıkları ve herbirinin Rum tarafına sınırdan yaptıkları sigara ve içki kaçakçılığında ayda yaklaşık 6 milyar TL gelir elde ettikleri iddia ediliyor.

Astsubaylardan birisinin, Türkiye'ye çıktı gösterdiği beyaz eşyaları iç piyasaya sürdüğü öğrenilirken, bu olayın farklı iş kollarındaki yatırımlarıyla dikkatleri üzerine çeken ülkemizin tanınmış işadamlarından birinin firmasında görevli bir müdürün de yardımlarıyla, gerçekleştiği iddialar arasında.

(Halkın Sesi, 26 Şubat 1999)

Brüksel'de çiftçi eylemi

AB Tarım Bakanları 1 Ocak 2000 tarihinden itibaren yürürlüğe girecek olan Ortak Tarım Politikası reformlarını tartışmak üzere 22 Şubat tarihinde Brüksel'de toplandılar. Ancak söz konusu reformlara karşı çıkan AB ülkelerindeki çiftçiler, toplantıyı ve reformları protesto etmek için Brüksel'e akın ettiler. Asker destekli 5000 polisin görev aldığı güvenlik güçleri, bir gün önceden yolları trafiğe kapatmış, metro ve tren servislerini durdurmuşlardı. Bunun üzerine Brüksel'de okullar ve devlet daireleri tatil edildi, işyerleri kepenk açmadılar. Güvenlik güçleri ayrıca AB binaları etrafında barajlar kurup güvenlik tedbirleri aldılar.

oluşturduğu 30 bin kişilik protestocu kitle, öğle saatlerinde Brüksel caddelerinde yürümeye başladı. Çiftçilerle güvenlik güçleri arasında çatışmalar çıktı. Belçika polisi, üzerlerine şişeler, sokaklardan sökülen trafik levhaları ve işaretleri atan çiftçilere karşı göz yaşartıcı bomba kullandı.

Başta Alman, Fransız, Belçikalı ve İtalyan çiftçilerin

okuyucu mektubu

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ VE AHLAĞI

Yüzyıllar boyunca, insan olma erdemine sahip, onurlu kişiler bazen bireysel, bazen kitlesel olarak zulme, baskıya, işkenceye karşı direndiler. Bugüne kadar süren mücadelede değişen tek şey, savaşanların isimleri ve silahlarıdır. Bu direniş salt olarak eylemler, direnişler veya kitle gösterileri şeklinde sınırlandırılmaz. Bununla birlikte, mücadele edenlerin görünümü, erdemleri, ahlakı ve kültürüyle bir insan tipi canlanır. Savaşma kültürünün, kaynağını aldığı halkı tanımanın ve mücadele içinde halkın en ileri değerlerini bedeller pahasına savunmanın sosyalist kültürü sahiplenmenin yarattığı bu kişiliğin sahip olduğu devrimci kültür ve ahlakın halka yansımalarıdır.

Peki birden farklı devrimci tavır ve ahlak var mıdır? Elbette, çeşitli sınıflara mensub kişilerin sergilediği değişken devrimci anlayışlar vardır. Tabi buna karşılık mutlak doğrunun içinde, gerçek devrimcilik bariz bir şekilde kendini diğerlerinden ayırır.

Çeşitliliğine rağmen, bu yazıda özel olarak burjuva devrimciliği ve olaylara takındığı ahlakı özetleyecek, karşılığında da, gerçek devrimci vasıflarını başlıklarıyla aktarmaya çalışacağız.

Burjuva sınıfında dünyaya gelmek hiçbir bireye suçlama unsuru olarak dayatılamaz ve bu nedenle de yargılanamaz. Ancak, akli gelişimini tamamlamış her insan dünyadaki sınıf çatışmalarını, ezilen ve ezenleri, sömürülen ve sömürenleri görebilecek ve insan olmanın getirdiği sorumlulukla, takınması gereken tavır belirleyecek yetededir. Safalarını belirlemeyen bir yetişkin burjuvaya suçsuz gözle bakılamaz.

Sosyalist devrimciliği seçmiş bir burjuva genç eğer yetiştiği sınıfın özelliklerini, devrimci kimliğinden silemiyorsa, kendine ne kadar devrimci derse desin o bir burjuva devrimcisinden başka bir şey değildir. Çünkü o; alıştığı yaşam biçimini sosyalist devrimciliğinin içine sokmaya çalışır.

Burjuva devrimcileri; rahat yaşamlarını terkedit ya da tavizler verip bedeller ödemeye yanaşmadıkları için böyle adlandırılırlar, onlar hızlı ve lüks tüketimlerini kısıtlamazlar, onlar kendilerini riske edebilecek en ufak eyleme dahi rıza göstermezler. Onların dostlukları asla gerçek yoldaşlık bağlılığında olamazlar. Onlar, bireysel sorunlarını daima toplumun görürler. Onlar için daima "ben" vardır. "Biz" kelimesi dağarcıklarına girmemiştir. Onlar, menfaatleri için gerekirse faşistlerle bile aynı safta olmayı, onlardan yardım istemeyi göze alırlar. Onlar için

dostluk yoktur. "Ben"leri tehlikeye girdiğinde en yakın yoldaşlarına sırtlarını dönmekte sakınca görmezler. Burjuva gururları yüzünden daima kaybederler. Gerçek dostları onları pohpohlayan, onlara yalan söyleyen, kişisel zevklerini tatmin edenlerdir. İhanetçidirler, eylem kırıcıdır. Sahte yüzleriyle devrimcilerin arasına sızlarlar. Maskeleri, zorda kaldıklarında düşer. Hainliklerini mantıklı sebeplerle perdelemeye çalışırlar. Tembeldirler. Paylaşımı sevmeyiz. Ve daha ciltler dolusu özellikleri sıralayabiliriz.

Bütün bu özellikleri deşifre olmuş birisiyle karşılaşsak onu; "şerefsiz, sahtekar, riyakar, namussuz" olarak tanımlarız. Öyleyse bu vasıflara haiz bir insanı dost tutmak, yoldaş kabul etmek de aynı vasıflara bulaşmayı göze almak demektir.

"Devrimci kişilik, devrimci niteliğini hal, hareket, tavır ve davranışlarında, üslubunda, ilişkilerinde kendini gösterir. Bu kişiliğe yön veren ideolojisi, ahlakı ve kültürüdür. Bu kişilik, halka verdiği güvenle, özveri, feda kültürü ve cüretiyle devrimin teminatıdır. Çünkü devrime ancak böyle kişiliklerle varılır.

Devrim için savaşmak esastır. Savaşın asli unsuru ise insandır. Bu nedenle devrimci savaş sadece silahlı cephede değil, esas olarak burjuvaziye karşı hayatın her alanında sürmektedir. Amaçları kitleleri, kişileri teslim almak bir diğer ifade ile halkın kendisine ait olmayan dejenere, yoz bir kültürü hakim kılmaktır.

BU KÜLTÜR, AHLAKSIZLIKLARI, DÜŞKÜNLÜKLERİ BARINDIRAN YOZ, SOYSUZ BİR KÜLTÜRDÜR."

(Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda KURTULUŞ gazetesi, 9 Ocak 1999, sayı 12, sayfa 29'dan alınmıştır.)

Tüm devrimci yoldaşları selamlıyor ve kendimizi yetiştirme çalışmalarında başarılar diliyoruz.

DEVİRİMCİ AHLAKI ÖĞRENEMEYEN, SİNDİREMEYEN; ÖĞRETEMEZ VE BU UĞURDA SAVAŞAMAZ!

HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN DEVİRİMCİ SAVAŞTA OMUZ OMUZA KARŞILAŞMAK ÜZERE...

KKTC Devrimci Üniversiteler adına
Eşref Yılmaz K.
03. 02. 1999

Not: Bizi takip eden yoldaşlarımızın önerilerini ve eleştirilerini KSG köşelerinde görmek istiyoruz artık.

KISA... KISA...

SON ON YILDA 2 MİLYON ÇOCUK ÇATIŞMALARDA ÖLDÜ

UNICEF tarafından yayınlanan "Dünya Çocuklarının Durumu - 1999" başlıklı raporda, son 10 yılda yer alan silahlı çatışmaların çocuklar üzerindeki etkileri incelendi. Rapora göre bu süre içerisinde yer alan silahlı çatışmalarda 2 milyon çocuk yaşamını yitirirken 6 milyon çocuk da ciddi bir şekilde yaralandı veya kalıcı biçimde sakatlandı. 12 milyon çocuk evsiz kalırken, bir milyon çocuk da anne ve babasından veya ailesinden ayrıldı. Silahlı çatışmayla karşı karşıya kalan 10 milyon çocukta da çeşitli psikolojik sarsıntılar ve sorunlar yaşandı.

İNGİLTERE'DE METRO İŞÇİLERİNİN UYARI GREVİ

Londra metrosunun özelleştirilmesi girişimlerine karşı metro işçilerinin 14 Şubat pazar gecesi başlattığı 48 saatlik uyarı grevi salı gecesi sona erdi. Blair hükümetinin "Özel Sektör-Kamu Ortaklığı" adı altında Londra metrosunu kısmen özelleştirme girişimlerine karşı, Demiryolu İşçileri Sendikası (RMT) üyelerini 48 saatlik uyarı grevine çağırmıştı. Greve katılım %50 dolayında gerçekleşti ve metro seferleri büyük ölçüde aksadı. Sendika ve işçiler, özelleştirme durumunda çalışma koşullarının kötüleşeceği, işçilere kabul edilemez sözleşmelerin dayatılacağı ve keyfi işten atmaların gündeme geleceği gerekçesiyle özelleştirmeye karşı çıkıyorlar. Daha önce özelleştirilen şehirlerarası tren işletmelerindeki uygulamalar, işçilerin tüm kaygılarını doğruluyor.

ROMANYA'DA MADEN İŞÇİLERİNİN LİDERİ TUTUKLANDI

Romanya maden işçilerinin lideri Miron Cozma, 18 aylık bir hapis cezasının siyasi nedenlerden dolayı 18 yıla çıkarılması üzerine tutuklanarak hapse kondu. Cozma son 10 yıl boyunca maden işçilerinin birçok eylemini ve başkente yürüyüşlerini örgütleyip yönetmişti.

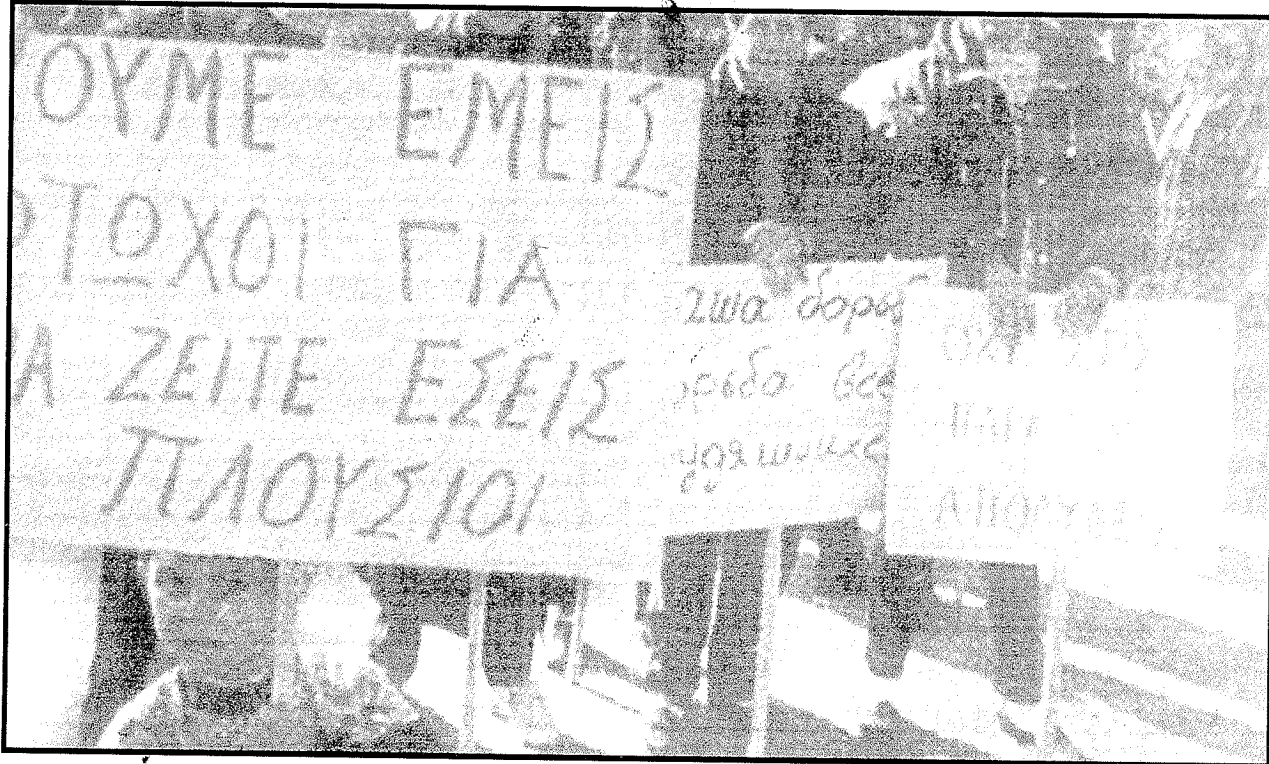
Cozma, hakkında çıkarılan tutuklama emrinden sonra işçilerle toplanıp Bükreş'e yürüyüş eylemi başlattı. Ancak Bükreş'e 160 km. mesafede polis ve askeri birliklerin kurduğu barikatlarda durdurulan ve saldırıya uğrayan 40 otobüs dolusu işçi, saldırgan polisler karşısında sopa, zincir ve baltalarla karşı koymaya çalışmışlarsa da, polis ve askerin ateşli silahlar kullanması üzerine geri çekilmek zorunda kaldılar. Çatışmada bir işçi hayatını kaybetti, çok sayıda işçi ve polis yaralandı, 500 işçi göz altına alındı. Tutuklanan Cozma ve üç yardımcısı helikopterle Bükreş'e götürülerek hapsedildi.

ALMANYA'DA METAL İŞÇİLERİ HUZURSUZ

Almanya'da metal işkolunda çalışan yüzbinlerce işçi üyeye sahip IG Metall Sendikası yönetimi Toplu Sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine aldığı grev kararını uygulamayarak, Şubat ayı ortasında "Uzlaşma Komisyonu'na" başvurmayı kabul etmesi işçiler arasında tepkiye neden oldu.

Buna rağmen görüşmeye oturan sendika yönetimi, ücretlerde %6.5 artış talebinin %3.2'ye indirilmesini ve Ocak ve Şubat ayları için 350 DM ve 14 aylık ücretin %1'inin de bir defaya mahsus ikramiye olarak ödenmesini kabul etti. Ancak, uzlaşmanın açıklanmasından sonra Baden Württemberg bölgesinde bulunan yüzlerce fabrikada, IG Metall üyeleri uzlaşmaya karşı tepki göstermeye başladı. Sendika yönetimi, işçilerin bu uzlaşmayı onaylamamalarından korkuyor.

Lordos'un otellerinde süresiz grev

(KSG-Özel) Kıbrıs Rum kesiminin en büyük kapitalistlerden Lordos'a ait Lordos Beach Hotel ve Golden Bay otellerinde işçiler süresiz grevde.

Lordos'un otellerindeki süresiz grev 30 Ocak'ta başlamış ve hala devam etmektedir. Otellerde çalışan toplam 200 işçiden 158'i greve fiilen katılıyor.

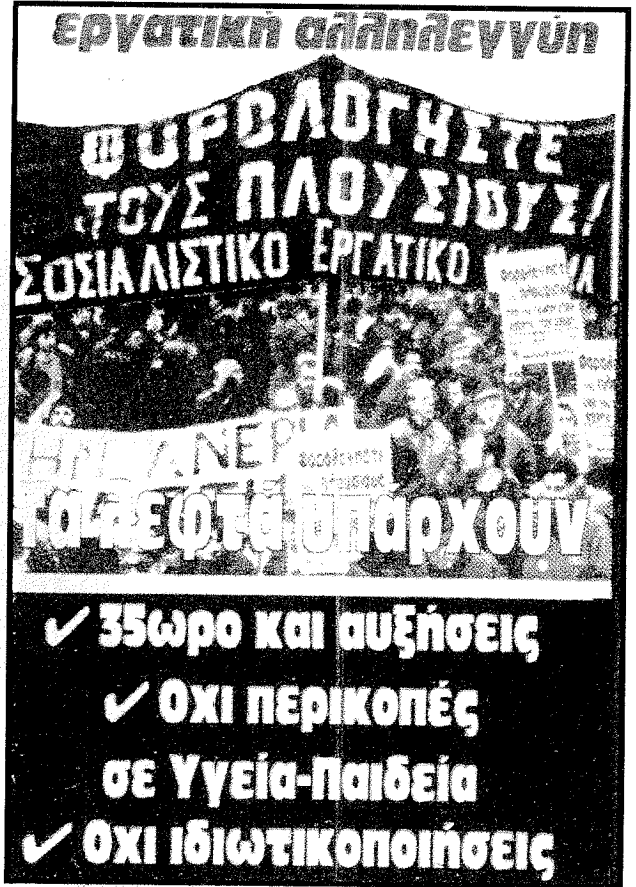
Gazeteci Dinos Efdimiou'nun bildirdiğine göre, Lordos, otellerinde yıllardır çalışmakta olan işçilerin işlerine son verip otellerin işletmesini, taşeron işçi çalıştıran firmalara devretmeye çalışıyor. Bu taşeronların çalıştırdığı işçiler her türlü sosyal hak ve menfaatten yoksun ve

sendikası olarak çalıştırılıyor.

Buna karşı olan şu anki çalışanlar ada çapında genel grev hazırlığında. Geçtiğimiz hafta ada çapında diğer tüm otellerde çalışan otel işçileri iki saatlik dönüşümlü destek grevleriyle grevci arkadaşlarına destek oldular.

Bu arada, işçilerle başa çıkamayacağını anlayan egemenler grevci işçilerden otuzdördünü ve bazı sendika yöneticileri aleyhine dava açtılar. Böylesi bir davanın İngiliz Sömürge Yönetimi'nden beri ilk kez açılmış olması tüm çalışanlarca tepkiyle karşılandı.

Öte yandan, geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen bir mitingde

- ✓ 35ωρο και αυξήσεις
- ✓ Οχι περικοπές σε Υγεία-Παιδεία
- ✓ Οχι ιδιωτικοποιήσεις

ortaya atılan talepler oldukça ilginç; adanın kuzeyindeki taleplerle aynı...

İşte bazı örnekler:

İşten atmalara son!

35 saatlik çalışma haftası!

Eğitim ve sağlığa daha çok para!

Özelleştirmeye son!

Zenginleri vergilendirin!

Askeri harcamalar azaltılsın!

Kosova için anlaşamadılar

Emperyalist güçlerin Kosova sorununa çözüm bulmak için oluşturduğu Temas Gurubu ile Sırp ve Kosovalı Arnavut delegasyonlarının Paris yakınlarında Ramböillet Şatosu'ndaki toplantıları 23 Şubat'ta sona erdi. Kosova'ya özerklik verilmesi konusunda Sırp'lar ikna edilirken, Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK) bağımsızlıkta diretiyor. Askeri konularda da herhangi bir uzlaşmaya varılamadı. Sırp yönetimi "Barış Gücü"ne karşı çıkıyor. Sırbistan Başbakanı Milan Milutinoviç, Barış Gücü'nün ister NATO, ister BM, ister AGİK adı altında olsun, sonuçta ABD işgali olduğunu belirtti ve bu güce karşı olduklarını vurguladı.

ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright da barış görüşmelerindeki zorluğun Sırp delegasyonundan kaynaklanmakta olduğunu söyleyerek Sırp'ları suçladı.

Askeri Harekât Hazırlığı

Sırp'ların çözüme yanaşmaması halinde emperyalist güçler askeri operasyon olasılığı üzerinde durmaya devam ediyorlar. Başta ABD olmak üzere birçok AB ülkesi Belgrad'taki elçiliklerini boşaltmaya başladılar ve vatandaşlarının da Yugoslavya'yı hemen terketmelerini istediler. Bu arada da emperyalist güçler tarafından Makedonya'ya askeri yığınak yapılmaya devam ediliyor. Bir askeri harekât için 6'sı B 52 ağır bombardıman uçağı

olmak üzere 430 NATO uçağı ve binlerce NATO askeri bölgeye konuşlandırılmıştır. Aynı şekilde Yugoslav ordusu da Şubat ayının son iki gününde Kosova sınırlarında askeri yığınağını tamamlamış ve savaş düzenine geçmiştir. Son günlerde ise Kosova içinde Sırp askeri güçlerle UÇK

militanları arasındaki çatışmalar yoğunlaşmıştır. Her iki taraftan da çok sayıda can kaybı olduğu ve binlerce Arnavut'un Makedonya'ya göç etmekte olduğu bildirilmiştir.

KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ PROGRAM TASLAĞI

Değerli okuyucu,

Chip Publishing (Chip Yayınları) tarafından yurtdışında yayınlanan **'KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ PROGRAM TASLAĞI'** adlı bu çalışmayı yayınlayarak ülkemiz sosyalist hareketine katkıda bulunacağımız inancındayız.

Böylesi bir programın, taslak dahi olsa, gazetemizde yayınlanmasının, çeşitli çevrelerde sürdürülen tartışmalara yeni bir boyut ve kapsam getireceğine inanıyoruz.

Taslak, görüşümüzce eleştirilmeye, düzeltilmeye ve geliştirilmeye açıktır. Öz itibarı ile komünist bir kararlılığın ifadesi olan taslak, özellikle 'asgari program' kapsamında zenginleştirilmeye ihtiyaç duymaktadır.

Biz, Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK olarak, böylesi bir çalışmayı yayınlayan Chip Yayıncılık'ı kutlarken tarihin gazetemize yüklediği sorumluluk bilinciyle **'KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ PROGRAM TASLAĞI'**nın programa dönüştürülmesi çabalarına şevkle katılacağımızı ve elden gelen katkıyı koyacağımızı duyurmak istiyoruz.

Bu anlayışla, okur ve sempatizanlarımızı ve tüm devrimci aydınları taslağı eleştirel bir gözle incelemeye ve görüşlerini yayınlanmak üzere gazetemize ulaştırmaya çağırıyoruz.

1. Giriş

Tarih boyunca yabancı güçlerin istilasına uğrayan Kıbrıs, günümüzde, Doğu Akdeniz'de emperyalizmin batmayan bir uçak gemisi olarak görülmektedir. Avrupa'da doğan ve dünyaya yayılan kapitalist üretim tarzı, Kıbrıs'ı da içine aldı. Emperyalist kapitalizmin bütün çelişkileri bugün Kıbrıs'ın kapitalist toplumunda kendini en açık çıplaklığı ile yansıttır. Burjuvazi ve proletarya arasındaki antagonizma, yerli ve yabancı emperyalist burjuvalar arası çıkar çatışmasının yarattığı gerici ulusal çatışmalar ve etnik temizlik hareketleri günümüzün tablosunun parçalarıdır.

Finans kapitalin sermaye ihracı ve hammadde kaynaklarını güven altına alma savaşımında Kıbrıs kapitalist toplumu doğrudan rol alıyor. ABD, Büyük Britanya, Batı Avrupa, Türkiye ve Yunanistan emperyalist yayılmacı siyasetlerinin ortakları olan Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazisi, dolar ve sterlin karşılığında Kıbrıs proletaryasına, kır proleterlerine, yoksul köylülere ve emekçilere karşı baskılarını en uç noktasına ulaştırarak onları sefaletle ve savaşla tehdit ediyor. Emperyalizm, bir yandan insanlık dışı girişimlerde bulunurken, diğer yandan işçi ve ezilen yığınlarla olan antagonizmaları keskinleştirerek kendi mezar kazıcılarını da örgütlenmeye zorluyor.

Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazisi sömürü ve etki alanlarını koruma ve genişletme savaşımında "anavatan" teorilerine - ENOSİS ve TAKSİM- ve self-determinasyon sloganlarına sarılarak yığınları kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmekte, milliyetçi-şoven temelde soykırım ve katliamlara girişerek emperyalist sömürü siyasetini en etkin bir şekilde uygulamaktadır. Nitekim, 1955-1959, 1963-1964, 1967 çatışmaları, 1974 CIA güdümlü faşist darbe ve onun ardından adanın emperyalist Türk ordusu tarafından işgali bir dizi baskıyı ve sefaleti de beraberinde getirmiştir. Burjuvazinin self-determinasyondan öte birşey değildir. Türkiye'den getirilen ve Kıbrıs'ın işgal altındaki bölgesine yerleştirilen nüfusla adanın demografik yapısını değiştirmeyi amaçlayan Türk ve Kıbrıslı Türk hakim sınıfları Kıbrıslı Türk işçi, yoksul köylü ve emekçilerini Avrupa'ya ve dünyanın diğer yerlerine göçe zorlayarak, adada yaşayanları siyasi, kültürel ve ekonomik alanlarda zorla asimile ederek TAKSİM'i tam anlamı ile gerçekleştirmeyi amaçlıyorlar. Diğer yandan 'Bağımsız Kıbrıs' siyaseti ile yola çıkan Kıbrıslı Rum büyük burjuvazisi, Kıbrıs'ta siyasi hakimiyet tekelini amacıyla Kıbrıslı Türkleri adadan yok etmeyi amaçlıyorlar.

Emperyalizm, amacına ulaşmak için işçi sınıfının üst kademelerinden bir kısım zümreyi rüşvetle kendi yanına

olarak proletaryanın militan örgütlenmesini engellemekte ve onları kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktadır. Bu nedenle, proletaryanın en güçlü devrimci örgütü sadece Komünist Partisi olabilir.

Komünist Partisi, Marx ve Engels'in önderliğinde kurulan Birinci Enternasyonal'in, Lenin'in önderliğinde kurulan Komünist Enternasyonal'in, ve yine Lenin'in önderliğinde kurulan ve 1950'lere kadar Stalin'in önderliğinde SSCB'de proletarya diktatörlüğü ile sosyalizmin inşasına önderlik eden SSCBK P (B)'nin ilkelerini kendi ilkeleri olarak kabul eder. Komünist Partisi, İngiliz Çartistleri'nin ve 1831

Fransız isyancılarının işçi hareketinin, 1848 Fransız ve Alman devrimci işçi sınıfının, 1871 Paris Komünü savaşçıları ve şehitlerinin, 1917 Rusya devrimci proletaryasının ve 1950'lere kadar sosyalizmi hayata geçiren SSCB işçi sınıfının, 1948 Kıbrıs işçi sınıfının şanlı grevlerinin ve Kıbrıs Komünist Partisi (KKK)'in şanlı ve kahraman geleneklerinin devamcisıdır.

Dünya proleter ordusunun bir parçası olan Komünist Partisi, diğer ülkelerin Komünist Partileri ile aynı amaç doğrultusunda, kapitalizmi yıkmak için, proletaryanın kurtuluşu için, insanın insan tarafından sömürsünü ortadan kaldırmak ve sınıfsız bir toplumu -Komünist toplumu- yaratmak için savaşım verir.

Dünya devrimci işçi sınıfı hareketlerinin tecrübelerine dayanan Komünist Partisi, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'den gelen devrimci Marksizm-Leninizm'i, teorik ve pratik çalışmalarında sarsılmaz bir şekilde kendine temel alır.

Marx ve Engels'in devrimci diyalektik materyalizmini savunan ve gerçeklerin devrimci dönüşümlerle olabileceğinin propagandasını yapan Komünist Partisi, her türlü burjuva felsefelerine ve bunlara dayanan teorik ve pratik oportünizme karşı savaş verir. Reformizmin her türlü "sınıfsal barış" teorilerini ve eylemlerini teşhir eder. Proletarya diktatörlüğünü, proleter devrimin bir parçası olduğunu yılmadan savunur.

Emperyalizm, amacına ulaşmak için işçi sınıfının üst kademelerinden bir kısım zümreyi rüşvetle kendi yanına alarak proletaryanın militan örgütlenmesini engellemekte ve onları kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktadır. Bu nedenle, proletaryanın en güçlü devrimci örgütü sadece Komünist Partisi olabilir.

2. Kapitalist-Emperyalizmin Dünya Sistemi, Gelişmesi ve Kaçınılmaz Çöküşü

2.1 Kapitalizmin İşleyiş Yasaları ve Sanayi Kapital Dönemi

"Meta üretiminin gelişimi temelinde ortaya çıkan, üretim ve dağıtım araçlarının en önemli ve belirleyici

olanlarının kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin tekelinde olan, üretim araçlarından yoksun bırakıldıkları için iş güclerinden başka satacak hiçbir şeyleri olmayan proletaryanın ücretli emek sömürsüne dayanan; meta üretiminin kâr temeline dayalı anarşik üretim yapan kapitalist toplum, dünyanın hemen hemen her yerine yayıldı. Kapitalist Devlet, bu sömürü ilişkilerine ve burjuvazinin ekonomik egemenliğine dayanan, ve proletaryayı baskı altında tutmayı amaçlayan bir araçtır.

"Kapitalizmin tarihi, Marx'ın, kapitalist toplumun gelişim yasalarına ve bütün kapitalist sistemin çöküşüne yol açacak olan çelişkilerine ilişkin öğretisini tümüyle doğrulamıştır.

"Burjuvazi, kâr amacıyla, tekniği ve üretici güçleri sürekli artan boyutlarda geliştirmeye zorlandı ve sömürüyü ve sömürü alanlarını da artırdı. Gelişen kapitalizm, aynı zamanda kendi iç çelişkilerini - özellikle sosyal emekle ürünlerin kapitalistlerin ellerinde toplanması, üretici güçlerin gelişmesi ve kapitalist

üretim tarzı arasındaki çelişkileri- de daha geniş boyutlarda yeniledi. Özel mülkiyetin üretim araçları üzerindeki egemenliği, bu üretimin anarşik gidişi; üretimin sınırsız biçimde genişletilmesi eğilimi ile proleter yığınların kısıtlı tüketimi arasındaki karşıtlıkla (genel aşırı üretim) bağlantılı olarak, değişik üretim dalları arasındaki ekonomik dengenin bozulmasına yol açtı; bu, dönemsel olarak geri gelen, yıkıcı bunalımları ve kitlesel işsizliği beraberinde getirdi. Özel mülkiyetin egemenliği ifadesini başkaca, tek tek kapitalist ülkeler içindeki rekabet gibi, sürekli olarak genişleyen dünya pazarındaki rekabette de bulur. Kapitalistler arasındaki hasımlığın bu biçimi, kapitalist gelişimin ayrılmaz yan sonuçları olarak bir dizi savaşa yol açtı. Endüstriyel üretimin teknik ve ekonomik avantajları, ister istemez kapitalizm öncesi ekonomik biçimlerini yıktı ve sermayenin yoğunlaşmasını ve merkezileşmesini artırarak küçük şirketleri ya yıkıma ya da büyük şirketlerin yardımcı kolları olmalarına itti. Toprak tekelinin ve mutlak rantların varlığı nedeniyle zorunlu olarak genel gelişme temposunun gerisinde kalan tarımda, yoğunlaşma ve merkezileşme yasası, sırf köylülüğün ayrışmasında ve geniş köylü tabakalarının proleterleşmesinde değil, her şeyden önce küçük köylü ekonomilerinin açık ve gizli biçimlerde büyük sermayenin diktatörlüğü altına sokulmasında da ifadesini bulur; bu sırada küçük işletme, bağımsız görüntüsünü ancak iş randımanını, en üst noktaya kadar yükselterek ve sistemli biçimde düşük tüketime yönelerek ayakta tutabilir.

"Sermayenin sürekli artan organik kompozisyonu, sürekli artan makineleşme ve tekniğin ilerlemesi, iş bölümünü, emeğin üretkenliğini ve miktarını artırırken, ayrıca kadın ve çocukların işletmelerdeki sayısını da artırdı. Bu, kadın ve çocuk emeğinin gittikçe daha çok kullanılması sonucunu vermiş ve proleterleşen ve köylerden göçe zorlanan köylüler gibi

kentlerin yoksullaşan küçük ve orta burjuvazisince de sayıca çoğaltılan, dev bir sanayi yedekler ordusu yaratmıştır. Toplumun iki kampa bölünmesi: bir kutupta küçük ve büyük kapitalistler kümesi, diğer kutupta dev proleter yığınların yer alması; işçi sınıfının sömürü oranının kesintisiz biçimde yükselmesi; kapitalizmin temel çelişkilerinin ve bunların sonuçlarının bir üst düzeyde yeniden üretilmesi; gitgide büyüyen toplumsal eşitsizlik; bizzat kapitalist üretim mekanizmasının biraraya getirdiği ve eğittiği proletaryanın büyüyen isyanı - bütün bunlar kapitalizmin temel direklerini kemirmiş ve onun yıkılış anını yaklaştırmıştır.

"Tüm bunlar, kapitalist toplumun sosyal ve kültürel

(devamı 8. sayfada)

yaşamında büyük değişiklikler yarattı. Burjuvazinin rantıye gurubunun parazitler haline gelerek kokuşması, kadınların sosyal üretimde kitlesel olarak yer alması ile eski ekonomik biçimlerden devranılan aile yaşantısı arasında artan çelişkilerin sonucu olarak ailelerin parçalanması; emeğin küçüçük ihtisaslaşmasından, şehir yaşamının canavarca biçimlerinden ve kırsal yaşamın darlığından doğan kültürel ve ideolojik yaşamda gözlemlenen sürekli artan sığlık ve dejenerasyon; doğa bilimlerinin büyük başarıları karşısında burjuvazinin sentetik felsefeler yaratma çabaları, burjuvazinin mistik ve dini ideolojilere daha da sarılması, kapitalist sistemin tarihsel olarak sonuna yaklaştığını gösteriyor.

2.2 Finans Kapital (Emperyalizm) Dönemi

“Sanayi kapitalizmi dönemi esas olarak ‘serbest rekabetçilik’ dönemi idi. Bu dönemde kapitalizm hala işgal edilmemiş sömürgelerin paylaşılması ve onların silah zoruyla istila edilmesi yoluyla, kapitalizmin bütün yerküre üzerinde görece düzenli bir gelişim ve genişleme gösterdiği evreydi. Bu arada kapitalizmin iç çelişkileri kesintisiz biçimde büyümekte ve bunların ağır yükü her şeyden önce sistemli biçimde yağmalanan, yıldırılan ve köleleştirilen sömürgeler periferisine yığılıyordu. Bu dönemi, 20. yüzyılın başında, kapitalizmin sıçramalı, çelişki dolu gelişiminin, serbest rekabetin yerini hızla tekelliliğin aldığı dönem, *emperyalizm* izledi. Daha önceki bütün ‘özgür’ sömürgelerin artık paylaşılmış bulunduğu bu dönemde sömürgelerin yeniden paylaşılması ve etki alanları için girişilen çatışmalar, giderek, daha çok bir silahlı savaş niteliğine bürünmüştür.

“Böylece, kapitalizmin dünyayı saran çelişkileri, en berrak ifadelerini *emperyalizm* (finans kapital) döneminde buldular. Emperyalizm, kapitalizmin tarihi bakımından yeni bir biçimi, kapitalist dünya ekonomisinin değişik öğeleri arasında yeni bir ilişki ve kapitalist toplumun temel sınıfları arasındaki ilişkilerde bir biçim değişikliğidir.

“Bu yeni tarihi dönem, kapitalizmin işleyiş yasalarının sonucu olarak ortaya çıktı. Dünya kapitalist ekonomisinin değişik parçaları ile kapitalist toplumdaki temel sınıflar arasında yeni ilişkiler yaratarak kapitalizmin temel eğilimlerini ve işleyiş yasalarını, ve bunlarda var olan temel çelişkileri ve antagonizmaları kızıştırdı. Sermayenin birikimi ve merkezileşmesi yasaları, bankalar aracılığı ile çok güçlü tek uluslu ve çok uluslu kombinalar (karteller, tröstler) sistemi yarattı. Endüstriyel sermaye ile banka sermayesinin iç içe geçmesi, genel sermaye sistemi düzenin büyük toprak mülkiyetini özümlemesi ve kapitalizmin tekellci niteliği, endüstriyel kapital çağını finans kapital (emperyalizm) çağı ile değiştirdi. Feodal tekel ve ticaret sermayesi tekelinin yerini almış olan sanayi sermayesi döneminin “serbest rekabet”i, şimdi *finans kapitalin* tekeline döndü. Fakat bu kapitalist tekeller rekabetten doğduğundan, rekabeti yok edemezler, tam tersine tekeller arasındaki rekabetler bir dizi derin ve büyük çelişkilere ve çatışmalara neden olurlar.

Sürekli artan ileri ve modern makineleşme, otomasyon, ve geniş enerji (elektrik, gaz, petrol, maden kömürü, vs.) tüketimi kapitalin organik kompozisyonunu artırırken kâr oranının azalmasına neden oluyor. Kârlar, artık azami tekel fiyatları ile dengelenmeye çalışılmaktadır. Fakat, kapitalizmin dengesiz gelişmesi, dünya kapitalist pazarının yeniden düzenlenmesini zorlamaktadır. Bazı eski emperyalist ülkeler belli başlı hammadde kaynaklarını kontrolleri altına alarak ve sermaye ihracında ön sıraları tutarken bazı emperyalist ülkeler de endüstri üretimi ve sermaye ihracı ile rekabete giriyorlar. Tekellci kapitalizm, sermaye ihracı ve azami kârlar için dünya pazarının ve ham madde kaynaklarının tekrardan bölüşülmesini kaçınılmaz hale getiriyor. Bu bölüşme, bazen emperyalistler arası anlaşmalarla, bazen emperyalistler arası guruplaşmalarla, bazen boykotlarla, bazen tarifelerle, bazen pazardaki meta fiyatlarını aşırı derecede düşürerek (*dumping*), bazen tehditlerle, bazen yerel savaşlarla bazen de emperyalistler arası doğrudan savaşlarla gerçekleşir. Emperyalizm, yoketme araçlarını sürekli olarak bu amaçla mükelleştirmekte, bunları kullanmaktan da hiç çekinmemektedir. Birinci ve İkinci Emperyalist Dünya Savaşları ve sürekli olarak silahların modernleşmesi emperyalizmin geldiği noktayı açık bir şekilde sergiliyor.

2.3 Devrim ve Karşı Devrim

“Kapitalizmin emperyalist biçimi, egemen sınıfın çeşitli fraksiyonlarını biraraya getirme ve geniş proleter

yığınlarını, tek tek işverene değil, giderek bütün kapitalist sınıfın ve onun Devletine karşı dikme eğilimindedir. Kapitalizmin bu biçimi, çok dar hale gelen ulusal devlet sınırlarını parçalar ve Büyük Güçlerin kapitalist Devlet etki alanını genişletir ve bu devlet, ulusal bakımdan ezilen halkların, küçük uluslar denen ulusların ve sömürge halkların milyonlarca yığınların muhalefetiyle karşılaşır. Son olarak, kapitalizmin bu biçimi, emperyalist devletler arasındaki çelişkileri had safhaya ulaştırır.

Bir avuç finans-kapitalist oligarşinin diktatörlüğü ve onun yoğunlaşmış iktidar gücünün ifadesi haline gelen Devlet iktidarı, burjuvazi için daha özel bir önem kazanır. Kapitalist Hükümetler, finans-kapitalist oligarşiden izinsiz hiçbir girişim yapmıyor. Devletin fonksiyonları artıyor, proletarya üzerinde baskıları artırmasını da beraberinde getiriyor. “Devlet, çok yönlü gelişir. Dış pazardaki mücadele (ekonominin askeri amaçlarla seferber edilmesi) yanında işçi sınıfına karşı mücadeleyi de kolaylaştıran devlet kapitalizmini geliştirir; militarizm (kara ordusu, deniz ve hava filosu, kimya bakteriyoloji ve nükleer teknoloji bu alanda kullanılması) dev boyutlarla büyür; emperyalist devletin işçi sınıfı üzerindeki baskısı (sömürünün artması

“Kapitalizmin tarihi, Marx’ın, kapitalist toplumun gelişim yasalarına ve bütün kapitalist sistemin çöküşüne yol açacak olan çelişkilerine ilişkin öğretisini tümüyle doğrulamıştır.

ve bürokrat-reformist yukarı tabakalarına sistemli biçimde rüşvet yedirme politikasıyla birlikte doğrudan baskı) artar - bütün bunlar, devlet, iktidarının özgül ağırlığının aşırı ölçüde artmasının bir ifadesidir. Bu şartlar altında, proletaryanın küçüklü-büyükölü eylemleri devlet iktidarına karşı bir eylem, yani siyasi bir eylem olur.

Emperyalist çağda kapitalizmin gelişmesi, kapitalizmin temel çelişkilerini sürekli artan bir şekilde daha da kızıştırmaktadır. Küçük kapitalistler arası rekabet, büyük kapitalistler arası rekabetin az görüldüğü yerlerde çok büyük işletmeler ve kombinalar ve onların hükümetleri arasında büyük rekabetler kendini göstermekte, tüm bunlar değişik devlet ittifakları arasında çatışmaları doğurmaktadır. Bölgesel savaşlar, değişik ittifak devletler arası savaşlara ve dünya savaşlarına yol açmaktadır. Burjuvaziye karşı yerel sınıf savaşimleri tüm ülke çapında sınıf savaşımına ve dünya proletaryasının dünya burjuvazisine karşı savaşımına dönüşmektedir. Finans kapitalin saldırılarına karşı iki devrimci güç kendini örgütlemektedir; bir yandan *metropollerde işçiler*, diğer yandan ise *bağımlı ülkelerin işçi ve halk yığınları* enternasyonal devrimci proleter hareketin önderliğinde emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak için örgütlenmektedir.

Bu temel devrimci eğilim, proletaryanın üst kesimlerinin burjuvazi tarafından rüşvetle satın alınması ile geçici olarak zayıflamıştır. Dünya pazarındaki rolü ile emperyalist ülkelerin burjuvazisi, “kendi” işçilerinin ücretlerini emperyalist sömürden elde ettikleri kârlarla yüksek tutarak işçilerin devrimci güçlerini zayıflatmayı belli bir süre başarabiliyor. Nitekim, Birinci Emperyalist Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında proletaryaya ihanet eden Sosyal Demokrasi artık karşı devrimin temel dayanaklarından bir tanesi olmuştur. Emperyalist ülkelerde Troçkizm, Marksizm-Leninizm’e karşı emperyalistlerden yana yer almakta ve devrimin önünde aşılması gereken bir engel olarak durmaktadır. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra burjuvazi, sosyal demokratların yanında bazı komünist parti liderlerini de rüşvetle satın alarak kapitalizmin istikrarlılığını sağlamayı başardı. Modern revizyonistler, sosyal demokratlar ve reformist sendika liderleri kapitalist sistemin temel dayanak taşlarıdır.

Günümüzde emperyalizm, azami kârlar uğruna işçi sınıfına verdiği kırıntıları gittikçe azaltırken, bu noktada işçi sınıfının isyanlarını engellemek için de ırkçılığı teşvik etmekte ve onu kendi içinde bölmeyi de bir ölçüde başarmaktadır.

Yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin burjuvazisi, gelişme sürecinde emperyalist sistemin parçaları haline gelmiştir. Bu ülkelerdeki burjuvazinin bazı kesimleri, emperyalizmin sistemli rüşvetleri ile milli devrimci harekete ihanet etmiştir. Eskiden, bağımlı ve sömürge ülkelerde devrimci

rol oynayan milli burjuvazinin üst kesimi artık devrimci karakterini yitirmiştir. Bu durum son tahlilde emperyalist sömürünün artmasına, devrimci krizin kızışmasına ve yığınların devrim ile emperyalist zincirden kopmalarının ortamını yaratmasına yol açıyor.

Birinci Emperyalist Dünya Savaşı ile ortaya çıkan kapitalizmin genel krizi artık aşılabilir duruma geldi. İstikrara kavuşamayan emperyalizm, yeni yönetim biçimlerini yarattı. Burjuvazi parlamenterizmi terkederek Faşist sistemi devreye soktu. Faşizm, emperyalist burjuvazinin en gerici, en şoven, en ırkçı açık terör yönetimidir. Faşizmin temel amacı, proletaryanın ileri müfrezelerini (Komünist Örgütlenmeleri) yok ederek ilerleyen devrimi sindirmek ve kapitalist sistemin istikrarlılığını sağlamaktır. Faşizm, finans kapitalin diktatörlüğünü, anti-kapitalist demagogilerin arkasına sığınarak saklar.

Burjuvazi, değişen siyasi durumlara göre Faşist yönetime veya sosyal demokrat hükümete baş vurur. Kapitalizmin kritik anlarında, sosyal demokrasi ve modern revizyonizm Faşist rolü üstlenir. Bu yöntemler, “normal” kapitalist şartlarda kullanılan yöntemler değildir.

Proletarya ve burjuvazi arasındaki devrim ve karşı-devrim en açık şekilde ilk önce 1871 Paris Komünü ile kendini gösterdi. Paris işçileri iktidarı ele geçirerek burjuvazinin yönetimine son verdi. Fakat, proletarya burjuva devlet mekanizmasını paramparça ederek kendi devlet mekanizmasını kurmadığı ve ittifaklarını kendi yanına alamadığı için iktidarı elinde kısa bir süre tutabildi.

Paris Komünü’nden dersler çıkararak Rusya proletaryası, emperyalizmin tüm çelişkilerini kullanarak, yoksul köylülerle güçlü bir ittifakla Büyük Ekim Sosyalist Devrimi’ni gerçekleştirdi. Rusya proletaryası, burjuvaziye ve büyük toprak sahiplerini mülksüzleştirerek ve onun devlet mekanizmasını paramparça ederek kendi Sovyet Devletini kurdu. Büyük Ekim Proleter Devrimi, dünyada tek ülkede devrimin gerçekleşebileceği ve başarıya ulaşabileceği Leninist devrim teorisini hayata geçirdi. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, yeni Sovyet Devletini kurarak enternasyonal proleter devrimi için temel yarattı. Bu olgu, tüm dünyada sınıf savaşımını kızıştırdı. Avrupa kıtasında, sömürge ve yarı-sömürgelerde bir dizi devrimler gerçekleşti (1918 Avusturya ve Almanya devrimleri, 1920 Türkiye milli-burjuva devrimi, Çin devrimi, vs.).

Kapitalizmin keskin krizlerinden doğan proleter devrimleri (1918-1921) SSCB’de zaferle sonuçlanırken diğer ülkelerde proletaryanın yenilgisi ile sonuçlandı. Bu yenilgiler esas olarak sosyal demokrat ve reformist sendika liderlerinin hain taktikleri yüzünden gerçekleşti. Fakat, bu yenilgiler ayrıca işçi sınıfının büyük çoğunluğunun Komünistlerin önderliğini benimsememelerinden ve Komünist Partilerinin oluşturulmamasından da kaynaklandı. Bu yenilgiler, burjuvaziye, proletarya ve sömürge halkları üzerindeki baskılarını ve sömürlerini artırmasına olanak sağladı. Burjuvazi ayrıca, kapitalist ilişkilerde kısmi istikrarlılık elde etti.

İkinci Dünya Savaşı’ndan zaferle çıkan SSCB, Doğu Avrupa ülkelerindeki devrimci proletaryaya ve halk yığınlarına doğrudan destek vererek devrimi gerçekleştirmelerini ve zafere ulaşmalarını sağladı. Komünizme olan saygınlık güç kazanarak Batı Avrupa ve ABD burjuvazisini tehdit etmeye başladı. Çin Halk Devrimi’nin zaferi emperyalizmin gücünü Asya’da zayıflatı. Bunu takiben, tüm dünyadaki sömürgelerde ulusal kurtuluş hareketlerinin kabarması emperyalistleri yeni taktik uygulamaya zorladı. Sömürgelerin yönetimleri yerel burjuvaziye bırakılarak yeni-sömürgecilik politikası uygulamaya sokuldu. Eski sömürgeler emperyalizme bağımlı ülkeler olarak sahneye çıktı.

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra, devrimci güçlerin başarıları ABD ve Britanya emperyalizminin güdümünde önce Titoizm’le engellenmeye çalışıldı. Bunun ardından, Kruşçev modern revizyonizmi, komünizmin önderliğini yürüten SSCB Komünist Partisi’ni dejenere ederek ve SSCB’ni emperyalist sistemin bir parçası haline getirerek dünya komünist hareketine en büyük darbeyi indirdi. Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele ayakları altında Mao ve Hoca modern revizyonizmi Marksizm-Leninizm’e ek darbeler indirerek dünya devrimci proleter hareketine bir darbe daha vurdu. Küba, Kuzey Kore ve Vietnam bu darbelere yeni olanaklar sağlıyor.

Sosyalizmin SSCB’inde zafere ulaşması ile, SSCBKP’nin prestiji halk yığınları arasında müthiş boyutlara ulaştı; sosyalizmin inşasında önemli rol oynayan önderlerin prestijleri ise inanılmaz boyutlara ulaştı. Tam da bu ortamda, parti önderleri, komünizmin temel

(devamı 9. sayfada)

teorilerini sinsice çarpıtmaya giriştiler. Bu prestij ve komünizm aşamasına ulaşmakta olan sosyalizmin maddi olanakları, komünistleri ve kitleleri yanıltmak için kullanıldı. Böylece karşı-devrim, SSCB'nde üstün gelerek Doğu Avrupa ve dünya işçi sınıfını peşinden sürüklemeyi büyük ölçüde başardı. Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Kruşçev modern revizyonizminin teorilerini bir yandan uygularken, diğer yandan SSCBKP ile çıkar çatışmalarına girdiler. Bu çıkar çatışmalarını "Bolşevizmi savunma" sloganları ile örttüler. Geline aşamada, dünya sosyalizminin önderi olduklarını öne süren bu partiler ve ülkeler domino taşları gibi devrildiler.

Ama, SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde devrimin yenilgisi, devrimci proletaryaya yeni dersler çıkarması olanağını sağlıyor. Çünkü devrim, antagonizmanın çözümlenmesinde üretici güçlerin eylemidir. Bu yüzden kapitalist-emperyalist antagonizmalar en son tahlilde proleter devrimini gerekli kılar.

3. Azami Program (Komünizm)

Dünya Komünist hareketinin bir parçası olan Kıbrıs Komünist Partisi'nin azami hedefi, Kıbrıs'ta kapitalist ekonomiyi Komünist sistemle değiştirerek dünyada Komünist sistemin yaratılmasını sağlamaktır. Komünist toplumun temeli insanoğlunun tüm tarihsel gelişme süreci ile hazırlanmıştır. İnsanlığı küçük düşüren ve onun varlığını tehdit eden kapitalist sistemin çelişkilerine sadece Komünist toplum son verebilir.

"Komünist toplum, toplum içerisindeki sınıf farklılıklarını ortadan kaldırırken, üretimde anarşiyi ve insanın insan tarafından sömürülmesini ve de baskısını ortadan kaldıracaktır. Komünist toplum antagonist sınıfları kaldırarak emeği tüm insanlığın refahı için kullanacaktır. Tarihte ilk kez insanlık kendi geleceğini kendi ellerine alacaktır. İnsanlık, sınıf ve millî çatışmaların yarattığı yoketmelere son vererek, enerjilerini doğa güçlerine karşı yönlendirecek ve kendi gelişmesini kolektif bir şekilde sağlayacaktır.

"Komünist toplum, toplumun sınıflara bölünmesini ortadan kaldıracaktır - anarşik üretime son verirken insanın insan tarafından ezilmesine ve sömürülmesine de son verecektir. Toplum çatışan antagonist sınıflardan oluşmayacak, emeğin ortak çıkarını yansıtacaktır. İnsanlık, tarihinde ilk kez kaderini kendi eline alacaktır. Sınıfsal ve ulusal savaşlarla sayısız insan hayatını ve eşsiz zenginlikleri ortadan kaldırmak yerine, insanlık, bütün enerjisini doğal güçlere karşı mücadelede, kendi kolektif gücünü geliştirip yükseltmede kullanacaktır.

"Komünist dünya sistemi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırıp bunları kamu mülkiyetine dönüştürdükten sonra, dünya pazarının temel güçlerin ve rekabetin plansız egemenliğinin, toplumsal üretimin körü körüne gelişmesi yerine, toplumun bütününün sürekli artan ihtiyaçlarına uygun olarak üretimin toplumsal-planlı biçimde düzenlenmesi geçecektir. Üretimde anarşiyi ve rekabetin ortadan kaldırılması konusunda, yıkıcı bunalımlar ile ondan daha da yıkıcı olan savaşlar kaybolacaktır. Üretici güçlerin muazzam ölçülerde israfı ve toplumun sancılı gelişmesi yerini, bütün maddî zenginliklerin düzenli kullanımına ve üretici güçlerin sınırsız, uyumlu ve hızlı bir biçimde serpilmesi sonucu ekonominin rahatça gelişmesine bırakacaktır.

"Özel mülkiyetin sona ermesi ve sömürücü sınıfların yok olması ile insanın insan tarafından sömürülmesi son bulacaktır. İşleme, sınıf düşmanına yarayan bir çaba olmaktan çıkacak; salt bir yaşama aracı yerine hayatın en başta gelen ihtiyacı durumuna gelecektir: Yoksulluk ortadan kaybolacak, insanlar arasındaki ekonomik eşitsizlik, köleleştirilen sınıfların sefaleti, onların maddî varoluşlarındaki genel zavallılık ortadan kalkacak, insanların işbölümü içindeki hiyerarşileri ve bununla birlikte kafa-kol emeği arasındaki antagonizma da kaybolacak, ve en sonunda cinsiyetler arasındaki toplumsal eşitsizliğin bütün izleri ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda, sınıf egemenliğinin organları, her şeyden önce Devlet ise kaybolacaktır. Sınıf egemenliğinin cisimleşmesi olarak Devlet, sınıfların giderek kaybolması ölçüsünde yok olacak ve her türlü zor normu da yok olup gidecektir.

"Sınıfların yok olması ile eğitimde tekelcilik kaldırılacak, geçmiş ideolojilerin kültürü, bilimsel materyalist felsefeye yerlerini bırakacaktır. Böyle bir ortamda insanın insan üzerinde herhangi bir yönetimi olanaksız hale gelecek ve toplumsal seçme ve insanlığın içinde sessizce bekleyen tüm yeteneklerin uyum içinde gelişmesinin yolu da açılmış olacaktır.

Özel mülkiyet ve kâr için üretim, üretici güçlerin

gelişmesinde büyük bir engel olurken, Komünist toplum, üretici güçlerin gelişmesine hiçbir sınırlama koymayacaktır. Kapitalist toplum, kârlar yüzünden tekniğin gelişmesine engel olurken, Komünist toplum, üretken olmayan ve yıkıcı olan harcamalara son verecek, şehir ve kırlar arasındaki antagonizmayı fabrika ve tarımı modern üretim teknikleri ile donatarak ortadan kaldıracaktır. Komünist toplum için böyle bir teknik temel, hala hazırda günümüzde kapitalistler

Ama, SSCB'de ve diğer sosyalist ülkelerde devrimin yenilgisi, devrimci proletaryaya yeni dersler çıkarması olanağını sağlıyor. Çünkü devrim, antagonizmanın çözümlenmesinde üretici güçlerin eylemidir. Bu yüzden kapitalist-emperyalist antagonizmalar en son tahlilde proleter devrimini gerekli kılar.

tarafından az da olsa uygulanmaktadır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen bilgisayar temelli modern otomasyon teknikleri, Komünist toplumda en geniş biçimde geliştirilerek ve uygulamaya sokularak sosyal emeğin azami üretkenliliği sağlanacak, ve böylece insanlık tarihinde bugüne kadar görülmemiş muhteşem kültürel gelişme sağlanacaktır. Tüm bu gelişmeler, Komünist toplumun üst evresinde Komünizmin sloganını hayata geçirecektir - "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar!".

Komünist toplumun üst evresine ulaşmak için toplum alt evreden (sosyalizmden) geçmek zorundadır. Kapitalist toplumdan gelen yeni toplum, henüz daha kapitalizmin ekonomik, etnik ve aydın izlerini taşır. Sosyalizmde üretici güçler henüz daha yeterince gelişmemiş olduğundan, emeğin ürünleri ihtiyaca göre dağıtılacak durumda değildir. Böyle bir durumda, emeğin ürünleri harcanan emeğe göre dağıtılmak zorundadır. İş bölümü, yani belirli insan gruplarına belirli iş fonksiyonlarının yüklenmesi, burada henüz aşılmamıştır, özgül olarak, kafa ile kol emeği arasındaki farklılık varlığını hala daha korur. Sömürücü sınıflar yok edildiği halde dünya sınıf savaşında işçilerin bir aracı olarak Sovyetik Proleter Devlet varlığını korur. Kır ve şehir arasındaki esasa ait farklılık henüz daha tam olarak ortadan kalkmamıştır. Dünya çapında Komünist toplum ve üretici güçler geliştikçe bunlar da yavaş yavaş yok olur.

4. Kıbrıs'ın Ekonomik ve Sınıfsal Yapısı

Kıbrıs, üç yüz yıldan fazla askeri-feodal ve merkezi bir yapıya sahip olan Osmanlı İmparatorluğunun sömürgesi idi. Bu sömürgeciliğin son dönemlerinde Kıbrıs'ta ortaya çıkan kapitalizm, Kıbrıs toplumunda ciddi değişiklikler yaratmamış, Kıbrıs'ta Osmanlı feodal yapı varlığını korumuştur.

19. yüzyılın sonlarında (1878'de) Kıbrıs, Britanya emperyalizminin yönetimine geçti. Britanya emperyalizmi başlangıçta adayı eskisi gibi yönetmesine karşın, daha sonraları birçok yeni yasayı uygulamaya koyarak, adayı kendi ihtiyaçlarına tabi kılmış, tarıma dayalı kapitalist üretimin gelişmesine yardımcı olmuştur. Özellikle tarım kooperatifleri geliştirilerek kırlarda kapitalizmin hızla gelişmesi sağlandı. Kırlardan şehirlere göçü sağlayacak güçlü bir endüstrinin yokluğu kır nüfusunu tarıma uğraşmaya zorladı ve tarımda toprağın küçük parçalar halinde dağılmasına neden oldu. Bu olgu ve kapitalist gelişme, tarımda büyük çapta kır proleterleri ve yoksul köylü sınıfı yarattı. Kırlarda köylülük yoksullaşırken, Kilise ve Vakıf hem kırlarda, hem de şehirlerde kendi topraklarını ve varlıklarını koruyarak birer büyük kapitalist işletme haline dönüştüler.

Tarımda meydana gelen bu gelişmeler, tarıma dayalı birçok sanayi işletmeleri yarattı. Bu işletmelerin bir çoğu pazarlama kooperatiflerine aittir. Bu kooperatifler 'limited' (sınırlı) haklarla çalışan kapitalist işletmelerdir. Bu yüzden bu kooperatifler zengin kır ve şehir burjuvazisinin kontrolünde dünya emperyalist sistemin birer parçaları olarak çalışmaktadır.

Kıbrıs'ta sanayi proletaryasının gelişmesi madencilikle hızlanmıştır. 20. Yüzyılın ilk evresinde Kıbrıs'ta madencilik gelişmesi ile Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türklerden oluşan proletarya sınıfını doğurdu. Kıbrıs proletaryasının şanlı direnişlerinden birçoğu maden

işçilerine aittir.

1974 yılındaki CIA güdümlü Kıbrıslı Rum faşist cunta darbesi, bunun ardından adanın emperyalist Türk Ordusu tarafından ikiye bölünmesi, buna bağlı olarak ortaya çıkan nüfus kaydırması (*etnik temizlik*) ve dünya kapitalist (emperyalist) ekonomik düzenin değişik boyutlara ulaşması, Kıbrıs ekonomisinde yeni gelişmelere yol açtı. Bugün, Kıbrıs kapitalist toplumu, tarım üretiminin yanı sıra turizme dayalı bir ekonomi ile varlığını sürdürmektedir. Sanayi ürünlerinin bir çoğu ithal edilirken, tarıma dayalı olmayan bir dizi yerli tüketim sanayi işletmeleri de gelişmiştir. Bunun yanında, birçok işletmeler yabancı şirketlerin kontrolünde üretim yapmaktadır. Bu yüzden Kıbrıs işçi sınıfının birçoğu turistik işletmelerde, yiyecek ve giyim sanayiinde ve inşaatlarda çalışmaktadır.

Adada şehir ve köyler arasındaki mesafelerin kısa olması ve taşımacılığın gelişmesi, kırlarda geçimini sağlayamayan kır proleterlerini ve yoksul köylüleri aynı zamanda şehirlerde gündelikçi olarak çalışmaya itmiştir. Böylece Kıbrıs köyleri aynı zamanda işçi lojmanları görevini yapmaktadır.

Kıbrıs'ta, turizm haricinde, tarıma ve tüketime bağlı olmayan sanayinin daha fazla giyim sanayisinden olması, adada dış ticaretin (ithalat) gelişmesini sağlamıştır. Bu ticaret, Kıbrıs ekonomisinin temel dayanaklarından bir tanesidir. Ticaret (ithalat), adada çok az sayıda büyük aile işletmeleri tarafından yürütülmektedir. Bu işletmelerin sahipleri Kıbrıs'ın siyasi yapısında güçlü olup işçileri, kır proleterlerini, emekçileri ve yoksul köylüleri büyük bir baskı altında tutmakta, onları sefalete itmekte ve yabancı ülkelere göçe zorlamaktadır.

Tarım üretimi ile ilgilenen kooperatif bankalarının yanı sıra Kıbrıs'ta, çok daha güçlü bankalar ve finans işletmeleri bulunmaktadır. Bu bankaların ve finans işletmelerinin birçoğu yabancı kuruluşlardır ve metropoliten bankaların ve finans işletmelerinin denetiminde çalışmaktadır. Bu bankaların yanında, ticaret (ithalat) burjuvazisi, kendi bankalarını devreye sokmuştur. Geline aşamada, Kıbrıs'ta, banka sermayesi, büyük ticaret sermayesi ve büyük şehir ve kır burjuvazisinin sermayesi iç içe geçmiştir. Bunlar Kıbrıs devriminin hedefleridir.

Kıbrıs'ın kuzeyi, Türkiye'nin tam bir sömürgesi olarak varlığını sürdürürken, buna bağlı olarak adanın kuzeyinin ekonomisi Türkiye ekonomisine tabi kılınmıştır. Kıbrıslı Türk büyük burjuvazi, Kıbrıs'ın kuzeyinde emperyalizmin kolu olarak görev yapmaktadır. Kıbrıs'ın güneyi ise, daha fazla Avrupa Birliği emperyalizminin parçası durumuna getirilmiştir. Kıbrıslı Rum büyük burjuvazi Kıbrıs'ın güneyinde emperyalizmin bir başka kolu olarak görev yapmaktadır.

Komünist Partisi, kapitalizmin dengesiz ekonomik ve siyasi gelişme yasasının bilincinde, enternasyonal proleter devrimi için, Kıbrıs'ta devrimi gerçekleştirmeyi kendisine amaç edinir. Kapitalizmin dengesiz gelişme yasası, proleter devriminin önce birkaç veya tek bir ülkede zafere ulaşabileceğini gösterdi. Böylece, proletaryanın her zaferi, dünya devrimini yaygınlaştırarak kapitalizmin genel krizini kızııştırır, kapitalist sistem, son çöküşüne ulaşır, finans kapitalin diktatörlüğü yok olur ve proletarya diktatörlüğüne yerini bırakır. Fakat, Kıbrıs'ta komünizme giden yolu açmak, üretici güçlerin gelişmesini sağlamak ve bugünkü *de-facto* duruma son verebilmek için Kıbrıs'ı emperyalist zincirden koparmak gerekir.

5. Asgari Program (Anti-Emperyalist Devrim)

Stratejik konumu nedeniyle Kıbrıs, emperyalizmin büyük ilgi alanıdır. Kıbrıs'ta gelişen kapitalizm ve millî temeldeki burjuva çıkar çatışmaları ve dış emperyalist güçlerin adada kendi çıkarları uğruna giriştikleri komplolar, adanın bugünkü etnik, ekonomik ve siyasi şekillenmesine damga vurmuştur. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvazi, emperyalistlerle kol kola, kendi emelleri uğruna binlerce işçi ve emekçinin kanlarını akıttılar. 1974 CIA güdümlü Kıbrıslı Rum faşist cunta darbesi ve emperyalist Türk Ordusunun adayı ikiye bölmesi, adada iç-içe yaşayan Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk işçi ve emekçileri büyük bir göçe itti ve Kıbrıs'ta belirgin, iki ayrı siyasi ve ekonomik yapılanma yarattı.

Kıbrıs, Türk, Yunan, Britanya ve Birleşmiş Milletler ordularının serbestçe cirit attığı bir adadır. Kıbrıs işçi sınıfı, şehir ve kır emekçileri (iradesini özgürce kullanmaktan yoksun) ise bu orduların baskısı altındadır. Dünyanın her yerine göçe zorlanan bu yığınların 1974'te yaratılan sınırı

(devamı 10. sayfada)

serbestçe geçmeleri engellenmekte, bu sınırları serbestçe geçmeye çalışanlar ise büyük baskıya uğramaktadır.

1974'ten bu yana iki ayrı bölgede yaşamaya zorlanan Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum işçileri, şehir ve kır emekçileri geniş çaplı şoven propagandalarla burjuvazinin etkisi altında tutulmaktadır; burjuvazi yeni şoven katliamlar için yeni zemin hazırlamaktadır.

Komünist Partisi, burjuvazinin bu insanlık dışı şoven propagandalarına, katliamlarına, baskı ve sömürüsüne karşı amansızca savaşım verirken, Kıbrıs'ta yaratılan bu korkunç durumun ancak ve ancak Kıbrıs'taki yabancı orduların adadan kovulması, emperyalizmle işbirliği yapanların alaşağı edilerek mülksüzleştirilmesi ve proletaryanın önderliğinde Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nin kurulması ile son bulacağını yılmadan savunur.

5.1 Ulusal Sorun ve Devlet Yapısı

Feodalizmin çöküşü ve kapitalizmin ortaya çıkması, feodalizm dönemindeki küçük pazarların burjuvazi tarafından giderek bütünleştirilmesi, bölgelerin değişik ekonomik alanlarda ihtisaslaşması ve ulaşımın geliştirilmesi, aynı dili konuşan, aynı ruhi şekillenmeye ve toprak bütünlüğüne sahip olan ulusları ortaya çıkardı. Batı Avrupa'nın birçok yerinde bu olgu aynı zamanda tek uluslu devletleri yarattı. Fakat dünyanın diğer yerlerinde, iç-içe geçmiş veya yan yana yaşayan ulusal topluluklar, kapitalizmin ortaya çıkışında çok uluslu devletler olarak ortaya çıktılar. Bu çok uluslu devletlerde hakimiyet en güçlü ulusun eline geçti ve diğer milliyetleri baskı ve yönetimi altına aldı.

19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm, artık feodalizme karşı savaşım vermek yerine, feodalizmle işbirliği kurarak ve diğer milliyetleri savaşla kendi yönetimine geçirerek sömürgeler elde etti. Ulusal sorun artık, değişik emperyalist ülkelerin ilgi alanına da girdi. Emperyalist ülke burjuvazisi, kendi nüfuz alanlarını genişletmek ve ona bağlı sömürgeleri, bağımlı milliyetleri ve halkları artırmak için rekabette olduğu diğer emperyalist burjuvazinin kontrolündeki ulusal sorunlardan yararlanmaya girişti. Böylece, ulusal sorun emperyalist devletler arasındaki savaş sorununa dönüştü, burjuvazi ulusal sorunu çözmede iflas etti.

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin Rusya'da gerçekleşmesi ile Rusya'da ulusal baskı ortadan kalktı; ulusal baskının olmadığı ve milliyetlerin gönüllü birliğine dayanan Sovyetik devlet kuruldu. Sovyet Devleti, kapitalizmden kalan ulusal eşitsizliği ortadan kaldırmak için eskiden baskı altında olan ulusların ve halkların gelişmesine ön ayak oldu. Kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinde olan ulusal topluluklar, Sovyet Devleti sayesinde kapitalist evreden geçmeden sosyalizme geçerek sosyalist uluslar olarak ortaya çıktılar.

Kıbrıs'ta gelişen kapitalizm, Kıbrıs'ta Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk burjuvaziyi doğurdu. Adanın Britanya emperyalizminin sömürgesinde oluşu ve zayıf yerli burjuvazinin Britanya emperyalizmine karşı mücadelede güçsüz olması, bu burjuvaziyi dıştan ittifak aramaya itti. Kıbrıslı Rum burjuvazi Britanya emperyalizmine karşı Yunan hakim sınıflarından ve ABD emperyalizminden destek bulurken, Kıbrıslı Türk burjuvazi ise Britanya emperyalizminden ve Türk hakim sınıflarından destek buldu. Böylece, yıllarca devam eden ulusal temelde baskı, nefret ve çatışmalar yaratıldı.

Emperyalizmin çizdiği geçici çözüm planı ile Kıbrıs kısmi bağımsızlığa kavuştu, fakat emperyalist ulusal çıkar çatışmaları sona ermedi. Kıbrıs'ta doğrudan rol alan emperyalist güçler, Kıbrıs'ta kurulan dengeyi her zaman kendi çıkarları uğruna değiştirdi veya değiştirmek istiyor. Bu kısmi bağımsızlık sürecinde Kıbrıslı Rumlar ulus olarak ortaya çıkmasına karşın, psikolojik yapılanmada Türk hakim sınıflarının tehdidi yüzünden ikircikli bir karakter taşıyor. Niceliğinden dolayı Kıbrıslı Türkler, geline

aşamada bir yandan Türkiye burjuvazisi tarafından ve Kıbrıslı Türk büyük burjuvazinin desteği ile asimile edilmekte, diğer yandan da ayrı bir ulus olarak ortaya çıkma sancıları yaşamaktadır. Kıbrıslı Türk büyük burjuvazisi, self-determinasyon çılgınlığını, bu asimilasyonun ve çifte-ENOSİS'in yasallaşması için yapmaktadır.

Diğer kapitalist (emperyalist) ülkelerde olduğu gibi, Kıbrıs'ta da proletaryanın üst kesimleri burjuvazi tarafından rüşvetle satın alınarak bu ulusal çatışmalarda doğrudan aktif rol aldılar ve alıyorlar. Kıbrıs proletaryası, şehir ve kır emekçileri, bu vahşi şoven kısır döngüden, ancak emperyalist zincirden koparak ve ulusal baskıyı ortadan kaldırarak kurtulabilir. Ulusal sorunu çözmeyi kendisine görev sayan Komünist Partisi, ulusal sorunu aşağıdaki şekilde çözmeyi amaçlar.

1. Proletaryanın önderliğinde Anti-Emperyalist Devrimle ulusal baskının kaldırılması.
2. Tüm yabancı ve yerli ordularla üslerin kaldırılması ve halk milislerinin kurulması.
3. Geniş çapta yerel örgütlenmelerin (Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Konseyleri ve Hükümeti) kurulması.
4. Serbest dolaşım, meslek edinme ve yerleşim özgürlüğünün hayata geçirilmesi.
5. Din, dil, ırk ve cinsiyet ayrılığının kaldırılmasını ve eşit hakların sağlanması.

“Sosyal-demokrasi, iç politika alanında ise kapitalist rejimi dolaysız biçimde destekleme ve teşvik etme görevini üstlenmiştir. Kapitalizmin rasyonelleşmesinin ve kapitalizmin istikrara kavuşturulması, sınıfsal barışı, ‘endüstride barış’ı sonuna kadar desteklemesi; işçi örgütlerini işverenlerin ve emperyalist soyguncu devletin örgütleriyle kaynaştırma politikası; tröst sermayesinin boyunduruğuna tümüyle girme anlamına gelen ve ‘endüstriyel demokrasi’ diye adlandırılan şeyi uygulamaları; emperyalist devlete ve onun sözde demokratik tabelasına yaltaklanması; bu devletin organlarının, polisinin, ordusunun, jandarmasının, onun sınıf mahkemesinin oluşturulmasına aktif biçimde katılma; devrimci komünist proletaryanın her türlü saldırısına karşı bu devletin savunulması ve sosyal-demokrasinin devrimci bunalım zamanlarında oynadığı cellat rolü reformizmin iç politika çizgisidir. Reformizm, görünürde, burjuvazi karşısında sendikal mücadeleye önderlik eder, öte yandan bu alanda da mücadeleyi, kapitalistler sınıfını her türlü sarsıntıdan koruyacak ve ne olursa olsun kapitalist mülkiyetin temel taşlarına el sürdürtmeyecek bir tarzda yürütmeyi ana görevi sayar.

6. Herkese kendi lisanında eğitimin sağlanması, karma bölgelerde çok lisanlı tek okulların oluşturulması ve bunların devlet ve yerel hükümet organları tarafından finanse edilmesi ve denetlenmesi, zorunlu devlet lisanının kaldırılması.

7. Tüm yargıçların ve devlet dairelerindeki müdürlerin halk tarafından seçilmesi ve her an görevden alınabilmesi.

8. Herkesin herhangi bir memuru mahkemeye verme hakkı (oluşturulacak yeni bir mahkeme sistemi ile bunun sağlanması).

9. Kıbrıslı Türklerin milli eşitlik halklarının gerekirse federal bir yapılanma ile garanti altına alınması. Kıbrıslı Rumlar ve Türkler arasında milli ve dini düşmanlığı körükleyen tüm örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması. Tüm milli azınlıklar için hak eşitliği.

10. 1974 işgalinden sonra adaya çok sayıda Türkiyeli nüfusun yerleştiği dikkate alınarak, adaya yerleşen ve adada yaşamak isteyen bu işçi ve emekçilerin çıkarlarını diğer işçi ve emekçilerin çıkarlarından farklı görmemek, “Kıbrıslı-Türkiyeli” ayrımı ile işçileri ve emekçileri bölmeye yönelik anti-enternasyonalist hareketlere karşı amansızca savaşım vermek.

Bu doğrultuda, 1974'ten sonra Kıbrıs'a yerleşen diğer milliyetlerden işçilerle, köylülerle ve emekçilerle yan yana ve omuz omuza mücadele verme ve onlara aynı hakları tanıma.

11. Emperyalist ‘Anavatan’ siyasetleri ile yerli şovenizmin yasaklanması ve bunları yapanların şiddetle cezalandırılması.

12. İleride diğer ülkelerde ve özellikle Yunanistan veya Türkiye’de veya her ikisinin de içinde yer alacağı bir proletarya diktatörlüğü ile federasyondan (Ege Federasyonu) yana propaganda yapma.

13. Ulusların ayrı devlet kurma dahil kendi kaderini tayin hakkı.

5.2 Ekonomi

Komünist Partisi, Kıbrıs'ta emperyalizmin gücünü kırmak ve üretici güçlerin gelişmesini sağlamak amacıyla ekonomide aşağıdaki uygulamaları hayata geçirecektir:

1. Diğer ülkelerle olan ticarete ve finans işlevlerine el koyarak devlet tekeline alma.
2. İçte, büyük endüstri ve ticaret işletmelerine, tüm bankalara ve mali işletmelere el koyma.
3. Devletin borçlarının silinmesi.
4. Dağıtım ve tüketim kooperatiflerinin kurulması.

5.3 Tarım

Komünist Partisi, 1974'ten sonra ortaya çıkan durumu ve yoksul ve orta köylülerin durumunu dikkate alarak tarımda aşağıdaki uygulamaları devrimle birlikte hayata geçirecektir.

1. Kilise, Vakıf ve büyük toprak sahiplerinin mallarına el koyma ve bunları kır proleterlerine, yoksul ve bir ölçüde orta köylülere dağıtma; fakat küçük mülk sahiplerinin miras sistemini koruma.
2. Göçmen olan küçük mülk sahiplerine aynı tazminat.
2. Yoksul ve orta köylülerin tüm borçlarının silinmesi ve kiralardan kaldırılması. Amaç, yoksul ve orta köylülerin yaşamlarını iyileştirmek ve onları anti-emperyalist devrime kazanmak.
3. Kooperatifler günümüzde zengin köylülere ve emperyalizme hizmet eder. Fakat, devrimden sonra bu nitelik durum değişir. Dolayısı ile kooperatiflere her türlü yardımlarda bulunmak (mali, teknisyen, araçlar vs).
4. Kırda şehirler arasındaki ticarete büyük tüccarların yerine kır kooperatifleri ile tüketim kooperatifleri arasındaki doğrudan bağın yaratılması.

5.4 Sosyal, Eğitim, Konut vs. Alanlarında

Komünist Partisi, işçi sınıfı ve şehir ve kır emekçilerinin yaşam koşullarını iyileştirerek üretici güçlerin çok yönlü gelişmesini sağlamak amacıyla sosyal, eğitim vs. alanlarında aşağıdaki uygulamaları hayata geçirmeyi kendine hedef koyar.

1. Otuz (30) saatlik iş haftası.

2. Tüm çalışanlara emeklilik, sakatlık, hastalık, doğum, dul ve işsizlik sigortasının işverenler tarafından sağlanması ve bu sigortaların çalışanlar tarafından yönetilmesi.

(devamı 11. sayfa)

3. Sağlık servisleri ve ilaçların sigortalar tarafından bedava sağlanması.

4. Herkesin yazılı sözleşme ile çalışması ve her işyerini denetleyecek müfettişlerin sağlanması (kadınların çalıştığı yerlerde kadın müfettişleri).

5. İşyerlerinde sağlıklı ortamda çalışma sağlanmalı, bunlara uymayanların cezalandırılması.

6. Düzenli çalışan iş bulma dairelerinin sağlanması. Bunların işçi örgütlerinden olması.

7. Onbeş yaşından küçük çocukların haftada 15 saatten fazla çalıştırılmasının yasaklanması. 11 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. Çocukların sağlığa tehlikeli işyerlerinde ve geceleri çalıştırılmalarının yasaklanması.

8. Eğitimde üretimle yakın bağın sağlanması.

9. Tüm çocuklara eğitim, 17 yaşına kadar eğitimin zorunlu olması. Öğrencilere kitapların, kıyafetin, yiyeceğin devlet tarafından karşılanması.

10. Emperyalizmden yana yer alan tüm basımevlerinin devletleştirilmesi. Radyo ve televizyonun devlet tekelinde olması.

11. Kadın ve erkeklerin yasa önündeki eşitliğinin sadece kağıt üzerinde kalmaması.

12. Kreşlerin ve kamu mutfaklarının işyerlerinde sağlanması. Süt emziren annelerin çocuklarını emzirmeleri için en az yarım saat olmak kaydı ile en az üç saate bir çocuklarına bakmaları için izin sağlanması.

13. Çamaşırhaneler açılarak ev işlerindeki yükün azaltılması.

14. Büyük ev mülkiyetinin sınırlandırılması ve fazla evlerin yerel Birleşik Cephe Konseyleri'nin kontrolüne devredilmesi.

15. Büyük burjuvazinin yaşadığı mahallelere ve turistler için inşa edilen konutlara işçilerin yerleştirilmesi.

16. Gerekli geniş çaplı konut inşasına girişme.

6. Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş

6.1 Ekonomik Temel

Anti-Emperyalist Devrim ve Birleşik Cephe Hükümeti gerçekleştikten sonra, Komünist Partisi, sosyalizme geçebilmek için ekonomik alanda yenilikler getirerek ekonominin, işçi sınıfının ve sınıf savaşımının gelişmesi gerektiğini açık bir şekilde tanıtır. Bu nedenle aşağıdaki olguları sürekli olarak akılda tutar:

1. Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nde ve Şuraları'nda proletaryanın hegemonyası pekiştirilmeli ve ekonomik alanda, sosyalizmi gerçekleştirecek olanaklar yaratılmalıdır.

2. Kıbrıs'ta küçük burjuva üretim yaygın olduğundan dolayı, ilk dönemde piyasa ekonomisini bir ölçüde korumak gerektiği ve doğrudan planlı yönetimin öneminin başlangıçta küçük olacağı unutulmamalıdır. Planlı ekonomi kır ve şehir küçük üreticileri topyekün yıkıma itmeyecek şekilde düzenlenmeli; bu küçük üreticiler ikna yoluyla büyük çaplı üretime çekilmelidir.

Şehirlerde küçük işyerlerini yavaş yavaş kooperatif işletmelerde birleştirme hedeflenmeli, bu zanaatkarların yaşamlarının büyük işletmelerde işlemeleri ile nasıl iyileşeceğini sabırla göstermek gerekir.

3. Ekonomi kır ve şehir küçük üreticileri topyekün yıkıma itmeyecek şekilde düzenlenmeli; bu küçük üreticiler ikna yoluyla büyük çaplı üretime çekilmelidir. Şehirlerde küçük işyerlerini yavaş yavaş kooperatif işletmelerde birleştirme hedeflenmeli, bu zanaatkarların yaşamlarının büyük işletmelerde işlemeleri ile nasıl iyileşeceğini sabırla göstermek gerekir.

4. Toprağın millileştirilerek büyük çaplı kolektif çiftliklere dönüştürülmesinin küçük köylü üretiminin

yararına olacağını sabırla açıklamak gerekir.

5. Büyük çaplı sosyal üretimin teknik ve ekonomik üstünlüğü, ekonominin en önemli alanları (büyük endüstri işletmeleri, bankalar, büyük çaplı tarım işletmeleri, vs.) devletin elinde sağlıklı bir şekilde yönetilirse, üretimde otomasyon doğru bir şekilde hayata geçirilirse, tüketim ve dağıtım kooperatiflerinin güçlenmesi sağlarsa, özel sermaye sistematik bir şekilde devre dışı bırakılır ve yeni piyasa ilişkileri ortaya çıkar. Bu da ancak proletaryanın, doğru sınıf siyaseti gütmesi ile, bir başka deyişle sınıf ilişkilerini doğru bir şekilde ele almasıyla gerçekleşir.

6.2 Sınıf Savaşımı

Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti, sınıf mücadelesinin yeni ortamda devamıdır. Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti, eski düzenin güçlerine, dış kapitalist düşmanlara, ülke içinde emperyalizmin uzantılarına karşı, kanlı ve kansız, şiddet ve barışçıl, askeri ve ekonomik, pedagojik ve yönetsel savaşımdır.

Anti-Emperyalist Devrim'den sonra, proletarya, ülke içindeki diğer sınıf ve sosyal guruplara karşı tavrını aşağıdaki olguları dikkate alarak belirler.

1. Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti emperyalizmin kollarına karşı mücadele eder, onları tamamen yönetimden uzaklaştırır. Proletarya, bu mücadele içinde yoksul köylülerle ittifakı pekiştirmeyi, orta köylüleri ve şehir küçük burjuvazisini Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nde yukarıdaki çerçevede tutmayı hedefler, onların karşı-devrimci girişimlerine karşı acımasızca savaşım verir.

2. Proletarya, burjuva ruhuyla yetiştirilen ve emperyalizm ile sıkı bağları olan bilim ve teknik aydınların karşı devrimci bütün eylemlerine karşı acımasız olurken bunların yeteneklerinden sosyalizmin inşası için faydalanmalıdır. Diğer yandan, proletarya, ona veya Anti-Emperyalist Devrim'e sempati duyan veya tarafsız olan bilim ve teknik aydınlara her türlü desteği sağlayarak, bunları kendi tarafına kazanmalıdır.

Proletarya, sınıf savaşımı geliştikçe, bu aydınları sistematik şekilde nörtürleştirmeli ve sosyalizmin inşasında onlarla sıkı işbirliği sağlamalıdır.

3. Kırılarda, kır proleterlerine dayanan Komünist Partisi, aynı zamanda kırılarda sömürülen kır emekçilerini kendi tarafına çekmeyi görev sayar. Kırıldaki sınıfsal yapıyı yakından inceleyerek bu emekçilere toprak, bilim ve teknik yardımı sağlayarak onların kolektiflerde birleşmesine önderlik eder.

Onlarla güçlü ittifak kurar.

4. Proletarya, şehir küçük burjuvazisinin sallantılı durumunu dikkate alarak, bunların aşırı gericiliğini nörtürleştirmek amacıyla, onların küçük mülkiyetine dokunmaz, mümkün olduğunca onları kendi tarafına çeker.

6.3 Kitle Örgütleri

Anti-Emperyalist Devrim'in görevlerini gerçekleştirmede kitle örgütleri ve özellikle de sendikalar büyük değişime uğrar. Kapitalizmde ortaya çıkan sendikalar, daha fazla işçilerin sermayeye karşı ekonomik mücadelelerinde bir silahtır. Anti-Emperyalist Devrimden sonra ise sendikalar sosyalizme geçmede kaldıraç olarak görev yapar. Sendikalar, geniş proleter yığınları sosyalist üretime hazırlamak için yönetime çeker, devlet organları ile doğrudan bağlar kurarak onun tüm kollarını etkiler, işçi sınıfının kısa ve uzun dönemli çıkarlarını koruyarak ve devlet mekanizmasında ortaya çıkan bürokrasiye ve diğer anti-proleter sınıflara karşı savaşım vererek komünist okul görevini görür. İşçi sendikaları kendi içinden devlet aygıtına liderler atadığı ve proletaryanın geniş yığınlarını harekete geçirdiği ölçüde, ve Komünist Partinin önderliğinde hareket ettiği sürece sosyalizme geçiş sağlanabilir.

Günümüzde var olan dağıtım kooperatifleri, en son tahlilde bugünkü sistemin araçları olarak görev yaparlar. Fakat, Anti-Emperyalist Devrimden sonra kooperatifler, dağıtım mekanizmalarının en önemli kolları olabilir ve olmalıdır.

Kırıldaki köy kooperatifleri, doğru yönetilerek, emperyalizm ve kapitalizm yanlısı unsurlara karşı sistematik mücadele vererek, geniş yoksul ve orta köylü yığınları içine alarak ve proletaryanın önderliğinde hareket ederek şehir ve kır arasında temel örgütsel araçlardan biri

olurlar. Proletarya, bu kooperatiflere önderlik ettiği ve her türlü yardımı sağladığı ölçüde, bu kooperatifler, kırılarda sosyalist dönüşümün ve sosyalist kolektifleşmenin temel kaldıraçları olurlar.

Birleşik Cephe Şuraları Sovyet'lere dönüştürüldüğü, ve yukarıdaki örgütlenmeler gerçekleştirildiği zaman sosyalizme barışçıl geçilebilir. Bu şartlarda, Sovyet Devleti'nin etkin kaldıraçları olan bu örgütler, sosyalist inşada birliğini Komünist Partisi ile garantiler. Komünist Partisi, sosyalizmde, sendikalara, diğer yığın örgütlerine (Sovyet'lere, kooperatiflere, Genç Komünist Ligası'na, vs.) dayanarak öncü rolünü oynar. Proletarya, bu örgütlerden Sovyet Hükümeti'ne sadık destek sağladığı sürece, sınıf birliğini koruduğu sürece, ve Komünist Partinin önderliğinde hareket ettiği sürece, yeni sosyalist toplumun örgütleyici rolünü yerine getirebilir.

6.4 Kültür Devrimi

Anti-Emperyalist Devrim, aynı zamanda proletaryanın kültürel gelişmesine olanak sağlar. Proletarya, bu Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti'nde hegemonyasını sağladığı ve güçlendirdiği ölçüde kültürel olarak gelişebilir, sosyalizmin inşasına doğru hızla ilerleyebilir.

Feodalizme karşı gerçekleştirilen burjuva devrimlerinde, burjuvazi hala hazırda yönetici sınıflara göre daha ileri idi ve ekonomik yaşamda etkin rol alıyordu. Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti ile proletarya kendisini kültürel olarak ilerletmeyi amaçlar. Bu amaçla proletarya, kendi sınıfından kilit noktaları tutacak kişiler ve aydınlar yetiştirir. Proletarya bunu başardığı ve siyasi olarak geliştiği ölçüde devrimin kazanımlarını koruyabilir ve sosyalizmin inşasına geçebilir.

Emperyalizmin etkisini kırmak ve yeni toplumu yaratmak için proletarya inanç özgürlüğünü savunurken aynı zamanda dine karşı da mücadele verir. Dinin var olan düzenin bir ürünü olduğunu savunan proletarya, Kilise ve Vakıf'ı (Camileri) eğitimden dışlar.

7. Komünist Partisi'nin Strateji ve Taktikleri

7.1 İşçi sınıfı içindeki ideolojiler

"Kapitalizme karşı proletarya diktatörlüğü için savaşım veren devrimci Komünizm, işçi sınıfı içinde, proletaryayı emperyalist burjuvaziye tabi kılan veya proletaryayı küçük burjuvazinin ideolojik etkisinde tutan, bir dizi akımlarla karşılaşır. Bu akımlar, ideolojileri itibarı ile, proletaryaya özgü sağlam disipline dayalı dayanıklı ve bilimsel temelde planlı strateji ve taktikleri hayata geçiremezler.

"Bütün yardımcı aygıtlarıyla - okul, basın, tiyatro, kilise - emperyalist devletin muazzam toplumsal gücü her şeyden önce, proletaryanın sosyalist devrim yolu üzerinde en büyük engeli oluşturan *mezhepçi ve reformist* akımların işçi sınıfı içerisinde varolmasında yansır.

"İşçi sınıfı içindeki *mezhepçi*, dini nitelik taşıyan akımlar, ilk planda, çoğunlukla burjuvazinin aynı doğrultudaki siyasal örgütleriyle doğrudan ilişki içinde bulunan, egemen sınıfın şu ya da bu kilise ve cami örgütüne yönelen mezhepçi sendikaların varlığında ifadelerini bulurlar. Bu akımlar proletaryanın bazı tabakalarındaki ideolojik tutsaklığın en berrak ifadesidir; bunların büyük bölümü romantik-feodal bir kılıktadır. Bu örgütlerin, dinin kutsal suyuyla kapitalist rejimin bütün rezilliğini kutsayan ve cehennem azabıyla tehdit ederek koyuncukları üzerinde terör estiren yöneticileri, sınıf düşmanının kampında bulunan *en gericici* kollarıdır.

"Proletaryayı burjuvazinin ideolojik etkisi altına itmenin sinik-ticari ve emperyalist-laik biçimi modern 'sosyalist' reformizmdir. Bu reformizm, temel öğretilerinin hepsini emperyalist politikanın yasalarından çıkarmaktadır ve bugün de bilinçli şekilde anti-sosyalist ve açıkça karşı-devrimci nitelik taşıyan 'Amerikan Emek Federasyonu'nu örnek almaktadır. Amerikan dolarlarını ideolojik diktatörlüğünde kendisini yansıtan Amerikan sendika bürokrasisinin bu ideolojik diktatörlüğü, İngiliz reformizminin ve onun İşçi Partisi 'Kraliyet' sosyalistlerinin yardımıyla bütün uluslararası sosyal-demokrasininin Sosyalist Enternasyonal'in önderlerinin teori ve pratiklerinin temel ögesi haline geldi." Bir dizi Avrupa sosyal-demokrasininin önderleri bu teoriyi Marksist bir terminolojiyle badanalıyor ve böylece Marksizm'e adice ihanet etmiş olduklarını gizliyorlar. Sosyal-demokrat partilerde ve bunlar aracılığı ile reformist sendikalarda geniş bir örgütsel temele sahip olan 'Sosyalist' reformizm, devrimci komünizmin işçi hareketi içindeki baş düşmanıdır

(devamı 12. sayfada)

devrimci komünizmin işçi hareketi içindeki baş düşmanıdır ve bütün politikası ve teorisiiyle proletarya devrimine karşı etkide bulunan bir güçtür.

Sosyal-demokrat partiler, dış politikada ise, 'anavatan savunması' bayrağı altında emperyalist savaşları aktif biçimde teşvik ettiler ve ediyorlar. Emperyalist yayılmacı devlet politikasını destekliyor ve karşı-devrimci kutsal ittifaklara göre yönünü ayarlıyor, kitleleri pasifist savaş aleyhtarı sloganlarla avuttu ve avutuyor.

"Sosyal-demokrasi, iç politika alanında ise kapitalist rejimi dolaysız biçimde destekleme ve teşvik etme görevini üstlenmiştir. Kapitalizmin rasyonelleşmesinin ve kapitalizmin istikrara kavuşturulması, sınıfsal barışı, 'endüstride barış'ı sonuna kadar desteklemesi; işçi örgütlerini işverenlerin ve emperyalist soyguncu devletin örgütleriyle kaynaştırma politikası; tröst sermayesinin boyunduruğuna tümüyle girme anlamına gelen ve 'endüstriyel demokrasi' diye adlandırılan şeyi uygulamaları; emperyalist devlete ve onun sözde demokratik tabelasına yaltaklanması; bu devletin organlarının, polisinin, ordusunun, jandarmasının, onun sınıf mahkemesinin oluşturulmasına aktif biçimde katılma; devrimci komünist proletaryanın her türlü saldırısına karşı bu devletin savunulması ve sosyal-demokrasinin devrimci bunalım zamanlarında oynadığı cellat rolü reformizmin iç politika çizgisidir. Reformizm, görünürde, burjuvazi karşısında sendikal mücadeleyle önderlik eder, öte yandan bu alanda da mücadeleyi, kapitalistler sınıfını her türlü sarsıntıdan koruyacak ve ne olursa olsun kapitalist mülkiyetin temel taşlarına el sürdürtmeyecek bir tarzda yürütmeyi ana görevi sayar.

Kruşçev modern-revizyonizmi, sosyal-demokrasi reformizmi ile yarışa giren bir başka reformizmdir. Marksizm-Leninizm'i revizyondan geçirerek onun devrimci ruhunu öldürmüştür. Marx'ın kapitalizmin çelişkilerine ilişkin öğretisi yerine kapitalizmin uyumlu gelişmesi teorisini geliştirmiş, kapitalist bunalımlarla ve proletaryanın yoksullaşmasına ilişkin öğretisini rafa kaldırmış; sınıf mücadelesinin savaşçı alev alev yanan teorisini mantıksız sınıf barışı vaazına geçirmiş, sınıf antagonizmalarının büyümesi teorisini küçük-burjuva masal olan kapitalin 'demokratikleştirilmesi' teorisine ile değiştirdi; kapitalizmde emperyalist savaşların kaçınılmazlığı teorisinin karşısına burjuvazinin pasifizm aldatmacasını teorisini koymuş; kapitalizmin devrimci tarzda yıkılışı teorisini çarpıtarak, barışçıl yoldan sosyalizme geçiş teorisini öne sürmüştür; sosyalizmin temel ekonomik yasası olan toplumun sürekli artan ihtiyaçlarını karşılama yasası yerine piyasa ekonomisini geliştirme teorisini ortaya atmıştır.

"Proletarya devrimiyle mücadele düşüncesi ve kapitalist düzene karşı aldığı olumlu tavır daha adından belli olan *yapıcı sosyalizm*, Fabian Derneğinin liberal yardımsever devrim aleyhtarı burjuva geleneklerini devam ettirmektedir. Proletarya diktatörlüğünü ve burjuvaziye karşı mücadelede zor kullanmasını ilke olarak reddetmesiyle, bu akım, proletaryaya ve sömürge halklarına karşı zor kullanılarak yürütülen mücadeleyi desteklememektedir. Kapitalist devletin bir savunucusu olarak bu akım, devlet kapitalizmini, sosyalizm maskesi altında göklere çıkarır ve sınıf mücadelesi öğretisini 'bilimsellik öncesi' bir teori diye niteleyerek emperyalizmin her iki yarıküredeki en ilkel ideologlarıyla birleşir. 'Yapıcı sosyalizm', kapitalizmi ortadan kaldırmaya yarayacak araç diye, tazminat karşılığı devletleştirmeyi öneren ölçülü bir programı, toprak kiralılarının vergilendirilmesini, miras ve gelir vergisi konulmasını vaaz eder. Burjuvaziyle en sıkı ittifak içerisinde proletaryanın komünist hareketinin aktif bir düşmanıdır.

"'Yapıcı sosyalizm'in özel bir varyasyonu da, 'kooperativizm' veya '*kooperatif sosyalizm*'dir. O da sınıf mücadelesini kararlı biçimde yadsır ve tüketicilerin kooperatifler içinde örgütlenmesini, gerçekte sağlamlaştırmak için bütün gücüyle çalıştığı kapitalizmin ortadan kaldırılmasının barışçıl bir aracı olarak sunar. Tüketim kooperatiflerinin kitle örgütleri içinde geniş yığınları her gün sistemli biçimde etkilemek için kullandığı çok dallı bir propaganda aygıtına sahip olan 'kooperatif sosyalizmi', devrimci işçi hareketine karşı amansız biçimde mücadele eder. Onun hedeflerini gerçekleştirmesini önler ve bugün reformist karşı-devrim kampındaki en aktif etmenlerden biridir.

"'Lonca sosyalizmi' denen akım 'devrimci' sendikalizmle burjuva-liberal Fabiancılığı, anarşist ademi merkezîyetçilik ile ('ulusal sanayi loncaları') devlet kapitalisti merkezîyetçiliği, Ortaçağın lonca-zanaatçı türü

sınırlılığıyla modern kapitalizmi bir araya getirmeye çalışan eklektik bir girişimdir. Lonca sosyalizmi sözde, 'gayri ahlaki' bir düzen olan 'ücret sistemi'nin ortadan kaldırılması talebi ile yola çıkar; bu işçilerin sanayi üzerindeki denetimleriyle sağlanacaktır; ve böylece en önemli sorunu, iktidar sorununu görmezlikten gelir. Lonca sosyalistlerinin birçoğu hem parlâmentarizmi hem de 'doğrudan eylemi'ni yadsır ve böylece işçi sınıfını tam bir eylemsizliğe iter; onu pasif bırakarak burjuvazinin boyunduruğu altına girmeye mahkum eder. Lonca sosyalizmi, trade-unioncu ütopyacı oportünizminin bir biçimini temsil eder ve devrim aleyhtarı bir rolden başka bir rol oynaması mümkün değildir.

"Bütün bu akımlar, 'sosyalist' reformizmin öğeleri olarak, emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı kampındaki ajanlarıdır. Fakat Komünizm, konumları sağlam olmayan toplum tabakalarının yalpalanmalarının ifadesi niteliğindeki bir dizi küçük-burjuva akımla da karşılaşır (kent küçük-burjuvazisi, dejenere olmuş orta sınıflar, lümpen proletarya, sınıfsızlaşmış Bohemen aydınlar, yoksullaşmış zanaatçılar, köylülüğün belirli tabakaları, vb). Bu akımlar siyasal bakımdan son derece istikrarsız oluşlarıyla kendilerini belli eder, pek ender olmamak üzere 'sol' laflar kullanarak sağ politikalarını örterler veya güçlerin nesnel bir değerlendirmesini yapacak yerde farfaracı siyasal jestler yaparak maceracılığa düşerler; bu arada, bitmek tükenmek bilmez devrimci palavraları çok kez en derin kötümserliğe ve düşman karşısında tam bir teslimiyetçiliğe dönüştüğü de görülür. Bu akımlar ancak belirli koşullar altında - özellikle siyasal durumun aniden değiştiği ve geçici çekilmelerin zorunlu olduğu zamanlarda - proletarya saflarında son derece tehlikeli bir başıbozukluğa yolaçabilir ve böylece proletaryanın devrimci hareketini engelleyebilirler.

"En önde gelen temsilcileri (Kropotkin, Jean Grave vb) Birinci Emperyalist Dünya Savaşı sırasında haince emperyalist burjuvazinin kampına geçen *anarşizm*, proletaryanın kapsamlı, merkezi ve disiplinli örgütlenmesinin zorunluluğunu yadsır ve onu güçlü kapitalist örgütler karşısında savunmasız bırakır. Bireysel terör propagandası yaparak proletaryayı kitle örgütlenmeleri ve kitle mücadelesi yöntemlerinden saptırır. Anarşizm, soyut bir 'özgürlük' kavramından hareketle proletarya diktatörlüğünü yadsıyarak, burjuvaziye karşı, onun ordularına ve baskı organlarına karşı proletaryanın elindeki en önemli ve kesin silahı çekip alır.

"İdeologlarının birçoğu savaşın kritik döneminde faşist türden 'anti-parlamentarist' karşı devrim kampına geçen veya sosyal-demokrat nitelikte barışçı reformistler haline gelen '*devrimci*' *sendikalizm*, etkide bulunabildiği her yerde, kitlelerin devrimcileştirilmesini engeller, Anarşizm gibi o da siyasal mücadeleyi ve proletaryanın devrimci diktatörlüğünü yadsır.

Bütün bu anlatılan akımlar ve doğrultular, proletarya devriminin işçi hareketi içindeki en büyük düşmanları sosyal-demokrasi ve modern-revizyonizmle temel politik sorunda, proletarya diktatörlüğüne ve komünizmin inşasına karşı tavır sorununda uyuşurlar.

Başlangıçta işçi sınıfı içinde bir akım olan Troçkizm, bugün tek tek ülkelerde devrimlerin gerçekleşebileceği teorisini yadsıyarak devrimci Komünist proletaryaya karşı savaşır.

Bütün bu eğilimler karşısında proletarya Komünizmi yer almaktadır. Bütün dünyanın devrimci işçi sınıfının kudretli ideolojisi olarak komünizm, Marx ve Engels'in öğretisiyle tam bir uyum içerisinde, teoride ve pratikte proletarya diktatörlüğü için devrimci mücadele yürütmesiyle ve bu mücadelede proleter kitle eylemlerinin her biçimini kullanmasıyla, bütün bu akımlardan ve her şeyden önce modern-revizyonizmden ayrılmaktadır.

7.2 Komünistlerin Strateji ve Taktiklerde Temel Görevleri

Devrimci proletaryanın proletarya diktatörlüğü için başarılı savaşımı, mücadelede çelikleşmiş, disiplinli, merkezi ve yığınlarla sıkı bağı olan güçlü Komünist Partisi'nin önderliğini gerektirir.

İşçi sınıfının öncü müfrezesi olan Komünist Partisi, o sınıfın en iyi, en sınıf bilinçli, en aktif ve en cesur elemanlarından oluşur. Proleter mücadelenin tüm tecrübelerini taşır. Marksizm-Leninizm'in devrimci teorisine dayanan ve tüm işçi sınıfının genel ve kalıcı çıkarlarını temsil eden Komünist Partisi, proleter ilkelerin birliğini, proleter devrimci eylemini ve kararlılığını temsil eder. Proletaryanın sınıf bilinçli önderi olduğundan ve

doğru siyasi önderliğini yığınlara kendi tecrübeleri ile kanıtladığından dolayı Komünist Partisi, demokratik merkezîyetçiliğin çelik disiplini ve katı devrimci ilkeleri ile proleter yığınlara devrimde önderlik eder.

Komünist Partisi, tarihi görevinin proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek ve sosyalizmin inşasında yığınlara önderlik etmek olduğunun bilincinde hareket ederek, önce aşağıdaki temel stratejik amaçlara ulaşmayı hedefler:

Kadın proleter ve işçi gençliği dahil kendi sınıfının çoğunluğu üzerinde etkisini yaymak. Komünist Partisi, bunu başarabilmek için geniş proleter yığın örgütlerinde (Sovyetlerde, işçi sendikalarında, kooperatiflerde, spor örgütlerinde, kültür derneklerinde, vs.) güçlü etkinlik oluşturmaktadır. Bu amaçla, işçi sınıfının günlük mücadelesinde önemli rol oynayan ve yığın örgütleri olan sendikaları kendine kazanmalıdır. Bu amaçla parti üyeleri gerici ve reformist her sendikada aktif çalışma yürütmeli ve işçilerin desteğini kazanmalıdır.

Proletarya, geniş emekçi yığınlar üzerinde önderliğini sağlayarak proletarya diktatörlüğünü başarıyla gerçekleştirir. Bu amaçla, Komünist Partisi, kırlarda kır proleterlerini ve yoksul köylüleri kazanmalı, onların bağımsız örgüt kurmaları için ön ayak olmalı ve onlara, kır burjuvazisine karşı mücadelelerinde her türlü desteği sağlamalıdır. Anti-Emperyalist Devrim'de, köylülüğün orta tabakaları ile ittifak kurmalı ve sosyalizme geçişte ise onları nötrleştirme siyaseti izlemelidir. Bunlar başarıyla gerçekleştirildiği zaman Komünist devrim zafer kazanır.

Komünist Parti, Anti-Emperyalist Devrim'i ancak ve ancak Türkiye, Yunanistan, Britanya, Avrupa, ABD ve Dünya proletaryası ile sıkı işbirliği kurarak başarıyla gerçekleştirebilir.

Önümüzde duran ilk görevin Anti-Emperyalist Devrim olduğunun bilincinde hareket eden Komünist Partisi, anti-emperyalist tüm grup ve hareketlere destek verirken, Anti-Emperyalist Birleşik Cephe'de bağımsız olarak örgütlenmekten vazgeçmez; bu Cephe'de tavizlere karşı mücadele verir ve bu Cephe'de proletaryanın önderliğini sağlamayı hedefler.

Komünist Partisi, iç ve dış durumları, sınıfların güç dengesini, burjuvazinin istikrarlılığını ve gücünü, ve proletaryanın hazırlık derecesini dikkate alarak taktiklerini belirler. Devrimin durgun olduğu dönemlerde sol sektör sloganlardan kaçınır ve günün şartlarına göre kısmi sloganlar ve talepler ileri sürer. Bu dönemde, yığınları harekete geçirmede Birleşik Cephe taktikleri önemli rol oynar. Bunun yanında, tek sloganlarla proletaryayı parti çevresinde örgütlemeyi ve partinin etkinliğini pekiştirmeyi hedefler.

Devrimin kabardığı, hakim sınıfların örgütsüz olduğu, yığınların devrimci atılımlarının güçlü olduğu dönemde, Komünist Partisi, burjuva Devlet'e doğrudan saldırı için yığınlara önderlik etme görevi ile karşı karşıyadır. Bu dönemde, devrim için harekete geçer, sürekli artan radikal geçiş sloganlarının (Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Şuraları, Sovyetler için vs.) propagandasını yapar, Parti'nin tüm kollarını yığın eylemini örgütlemek için sevkeder. Bu yığın eylemleri grevler, grevlere bağlı gösteriler, grevlere bağlı silahlı gösteriler, ve son olarak burjuva Devlet aygıtına karşı ayaklanmayı içerir. Burjuva Devlet aygıtına karşı ayaklanma, savaş ilkeleri temelinde yürütülmeli, örgütlenmeli ve görülmemiş muhteşem kahramanlıkla sona erinceye dek devam etmelidir. Bu amaçla geniş yığın örgütleri (İşçi ve Asker Şuraları, vs.) harekete geçirilmelidir.

Burjuvazinin emperyalist savaş tehdidine karşı "savaş iç savaşa dönüştürme" sloganını atmalı, reformist ve modern-revizyonistlerin "anavatan" sloganlarına karşı yığınları harekete geçirmeli, "kendini" burjuvazisini devirmeyi görev saymalıdır.

Komünistler, burjuvazinin kanlı terörüne rağmen, enternasyonal sınıf cephesinde proleter zaferin başarıya ulaşacağı bilinciyle, cesaret ve inançla savaşırlar.

"Komünistler görüşlerini ve amaçlarını gizlemezler. Var olan düzenin zorla yıkılacağına açıkça savunurlar. Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Kazanacakları koskocaman bir dünya vardır."

"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!"

(Marx ve Engels, "Komünist Partisi Manifestosu")

"Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!"

Yaklaşan seçimler ve Türkiye

Türkiye’de seçim takviminin başlamasının ardından düzen partilerinde milletvekilliği ve yerel yönetimler için yaşanan istifa ve aday trafiği, siyasetin Türkiye’de ne kadar ayağa düştüğünü gösteriyor. Kapalı kapılar ardında yapılan teklif pazarlıklarında trilyonlardan söz ediliyor.

GERÇEK

Selim Kurtuluş

Öcalan’ın Yakalanması Ve Emperyalizmin Gerçek Yüzü

TC Devleti zil takmış oynuyor. “Bebek Katili Öcalan yakalandı” Tüm ikiyezli burjuva medyası ağzıbirliği yaptı. Kürt Halkı ve PKK ise şokta. Sorulan soru ise “bu iş nasıl oldu”?

PKK’nın TC’ye karşı sürdürdüğü mücadelede “müttefik” olarak seçtiği gerici yönetimler ve emperyalizmin gerçek yüzü Kürt Halkı’nın hayallerini yıktı. Bu olgu aslında devrimci kamuoyunun hiç de yabancı olmadığı bir olgudur. Emperyalist dalışta her türlü ahlaksız yolu mübah sayan burjuva devletler zaman zaman ilerici hareketleri destekler görünebilirler. Bu her zaman aldatıcı olmuştur.

Nitekim 90’lı yılların başında ABD ve Batılı emperyalistler, Yunanistan ve Rumi Kesimi PKK’ya desteklerini yoğunlaştırıp bu günlere geldiler. Bu ülkelerin gerici burjuva rejimleri TC burjuvazisini sıkıştırıp taviz koparmak için bu yola girdiler. TC ile çıkarları uyduğu anda ise PKK hareketini sattılar. Durumun özeti budur.

Bu yaşanan durum Kürt Ulusal Mücadelesi’nin haklılığını gölgelememektedir. Aksine yaşanan süreçten ders alınarak, siyasal çizgiyi berraklaştırarak mücadeleyi yükseltmek zorunluluktur. Çünkü mücadeleyi yaratan koşullar daha da ağırlaşmıştır. Türkiye Devleti Öcalan’ı yakalamakla Kürt sorununu halledemeyeceğini çok iyi biliyor. Ama yine de kısa vadeli zafer naraları atmaktan da geri durmuyor. Bu burjuva siyasetin propaganda mantığıdır.

On yıllardır Anadolu topraklarında Türk ve Kürt Halklarına karşı işlenen suçlar devam ediyor. Katliamlar, saldırılar, insansızlaştırılmış köyler hep bu sistemin ürünüdür. Öcalan’a “bebek katili” diyenlerin katillikleri ve canilikleri halkın belleklerinden silinmemiştir. Kontrgerilla, Abdullah Çatlılar, Haluk Kırıcılar her zaman işbaşındadır. Kapitalist sistem sürdükçe bu katliamlar sürecektir.

Son yıllarda TC’nin ikinci bir İsrail olma gayretleri vardır. Pervasız, saldırgan, hukuk tanımaz tavrı ABD emperyalizminin taşeronluğunun resmidir. Ülkemizde de halkımızı sindirmek, satınalmak için “ince” metotlar devrededir. Kürt ve Türk Halklarının ve Kıbrıs Halkı’nın ortak çıkarı emperyalizme ve onların taşeronlarına karşı ortak antiemperyalist cephe kumaktan geçer.

“Öcalan yakalandı, Kürt Hareketi bitti”. Sevinin beyler. Nereye kadar? Milyonları peşine takan bir mücadelede bir kişinin rolünü bu kadar abartmanız sizin açmazlarınızı gösteriyor. Öcalan yakalandı. İşkencede çözülebilir de. Çeşitli olumsuzluklar Öcalan özelinde yaşanabilir. Fakat Halkların haklı mücadelesi engellenemez. Sarsılır ama kaldığı yerden devam eder.

PKK emperyalizmle flörtünü pahalıya ödedi. Ne diyelim “körle yatan şaşı kalkar”.

Düzen partileri adayları yıllanmış partilerinden bir çırpıda istifa edebiliyor, paranın gücü her şeyin üstünde. Ne de olsa Türkiye’deki düzen partilerinin tüm dertleri para değil mi? Bu panayırda yer almayan partiler de var. EMEP, HADEP, ÖDP, DBP ve SİP gibi partiler; g ö m l e k değiştirir gibi parti değişiminin düzen

işlevsiz kılmaya çalıştı. Kendilerini solcu ve devrimci diye niteleyen bu gibi partiler saldırılara karşı etkili mücadelenin zorunluluğundan ve güçlerin birleşmesi gereğinden söz etmekteydiler. Ama Türkiye’de söz, söz olarak kaldığında, sözün gereği yerine getirilmediğinde, tek başına sözün doğruluğu halkın mücadelesini ilerletme ve çıkarlarını savunmada pek bir anlam ifade etmiyor. Burjuvazi seçimlerden, gericiğin güçlerini birleştirme ve halk kitlelerine karşı sürdürülen ekonomik ve politik saldırıları daha koordineli yürütme olanağını elde etme yönünde yararlanmak istemektedir. 28 Şubat, 28 Ocak muhtıra hedefleri doğrultusundaki uygulamalar daha ilk günden başlamıştır. En gerici düzen partilerinin seçimlerden en fazla oyu almalarını sağlamak için, baskı, yasak ve saldırılar yoğunlaştırıldı. Seçimlerin MGK ve generallerin istekleri doğrultusunda sonuçlanması için tehditler savrulmakta “kapatırız” tehdidiyle partiler boyun eğmeye çağrılmakta. EMEP ve HADEP gibi partilerin konuşmalarının ve propaganda materyallerinin “suç” sayılarak engellenmesi için tedbir üstüne tedbir alınmaktadır.

Türkiye Başbakanı Bülent Ecevit’in açıkladığı **Seçim-Sansür (SS) genelgesi** muhalif basın organlarını da hedefe koyarak “zararlı yayınların önlenmesi” hükmünü içeriyor. Seçim-Sansür genelgesinde vali ve kaymakamların çalışmaları özenle takip etmesi ve tereddütsüz yasal önlemleri alması da istendi.

Bugün gerçek göz önündedir. Sermaye saldırılarını artırmakta, emekten yana olan partileri içten bölmeye çalışmaktadır. Bunu da gördüğümüz kadarıyla EMEP dışında diğer partilerde başarmıştır. CHP ile ittifaka giren ÖDP ve HADEP kitlelerine ne cevap vereceklerini şaşırmış durumdadırlar. Bu tutum sahibi parti, kişi ve çevrelerin sorumsuz ve bencil tutumları emekçi mücadelesine zarar verecektir. Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin kitlesel ve nispeten güçlü bir çıkışının örgütlenmesinin acil önem taşıdığı bir dönemde, bu sorumsuz ve grup çıkarlarını öne alan tutumun kimliği, çizgisi, halka ve mücadelesine karşı sorumluluk düzeyi hakkında açıklayıcı fikir vermektedir. Türkiye’deki sol ve devrimci güçlere, Kıbrıs’lı devrimciler olarak gerçeği görmelerini ve sermayeye karşı ortak mücadele etmeleri çağrısında bulunuyoruz.

Sermayenin oyununa gelmeyin. Gelecek Sosyalizmin olacaktır.

partileri arasında fark bulunmamasından kaynaklandığını, transfercilerin şu ya da bu sermaye partisinden seçime girme kavgasının çıkar birliği üzerinden şekillendiğini, emekçilerin bu utanmazlığa gereken cevabı vereceğini belirtiyorlardı.

18 Nisan seçimlerine 21 siyasi parti katılıyor. Bu partilerden barış ve demokrasiyi savunan partiler ilk söylemlerinde düzen partilerine karşı ittifak oluşturmaktan yanaydılar. Daha sonra HADEP’in kapatılması gündeme geldiğinde HADEP ve ÖDP, CHP ile ittifakın daha doğru olacağı tartışmalarına girerek EMEP’i (Emeğin Partisini) yalnız bıraktılar. Türkiye egemen sınıfların ekonomik ve politik istikrarsızlıktan “çıkış” için tartışmalı bir biçimde gündemine aldıkları erken seçim sorunu solcu ve devrimci çevrelerde seçim ittifakı tartışmalarını gündeme getirmişti. Aralarında ÖDP ve HADEP’in de bulunduğu parti ve çevrelerin tüm görünürde, sermaye ve gericiğin saldırılarının hedeflerini doğru tespit ederek bu saldırılara karşı bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin en geniş birliğini savunuyor ve bunun için çaba göstereceklerini ilan ediyorlardı. Ancak sorun somut bir biçimde gündeme geldiğinde, hemen her fırsatta “birlik” ya da eylem birliği üzerine cöz edenlerin, bundan kendi dışlarındaki ilerici devrimci parti ve grupların “kendi şemsiyeleri altında biraraya gelmelerini” anladıkları ve bunu dayattıkları görüldü. HADEP ve ÖDP, EMEP’in seçim bloğu oluşturma önerisini her biri kendini dayatarak

EMEP Genel Merkezi birlik çağrısını yineleyerek, birliği engellemenin sorumsuzluk olduğunu vurguluyor. Halkın birlik ihtiyacına yanıt verilmelidir!

KKTC'de şimdi yükselen değer Conflict Resolution'cu olmak

5 yıla yakın bir süredir, ABD'nin Fulbright Eğitimsel Mübadele Vakfı tarafından Kıbrıs'ın Rum ve Türk kesimlerinde yürütülen "Conflict Resolution" (Kısaltması CR, Türkçesi: Uyuşmazlıkların Çözümü) Projeleri'nin, son zamanlarda önemli siyasal mevziler elde ettiği haber veriliyor.

ANKA KUŞU

A.SAVAŞ

HERŞEY, ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

Özker Hoca'nın 4 Mart 1999 tarihli Avrupa gazetesinde yayınlanan KIBRIS'TA ENOSİS VE TAKSİM'İN İFLASI adlı makalesini okudunuz mu?

Hoca, Özgür Üniversite öğretim üyelerinden Hasan Hasgüler'in "Kıbrıs'ta Enosis ve Taksim'in İflası" adlı kitabındaki bazı düşüncelerini ele alıp kendi görüşlerini dile getirdi makalesinde. Hemen belirtmeliyim ki; CTP, YKP ve YBH'nin alışlagelmış, Kıbrıs sorununa kaynaklık ettiklerini görmezlikten geldikleri ve fakat çözümüne gelince başta yapmayı ihmal etmedikleri emperyalist güçler (yani AB ve ABD) konusundaki görüşlerinin tersine, Özker Hoca sorunun AB ve ABD arasında, Ortadoğu petrolü üzerindeki hakimiyet dalışıyla ilişkili olarak ele almaktadır.

Hoca'nın Hasgüler'den yaptığı alıntılar ve kendi görüşlerinin kısa bir özeti verelim:

"Bir toplumu eritmenin en kestirme yolu, öncelikle o halkı uluslararası planda hukuksal bir varlık olmaktan çıkarıp, 'uyumsuz' ve 'illegal' bir kimliğe büründürmekten geçer. Esasen KKTC devletini kurdurtmanın altında yatan asıl neden, Kıbrıslı Türkler'in toplum olarak kazanılmış haklarını ortadan kaldırarak, onları 'hukuk dışı' bir varlık konumuna indirmekti." (M. HASGÜLER, Kıbrıs'ta Enosis ve Taksim'in İflası, sayfa 161)

Özker Hoca bu saptamaya katılmakla haklıdır. Gerçekten de Kıbrıslı Türklerin toplumsal varlığının ortadan kaldırılmasının en etkin yöntemlerinden birini uygulamıştır TC egemenleri; Kıbrıslı Türkleri toplum olarak dünyadan izole etmişler, dünyanın şimşeklerini Kıbrıslı Türkler üzerine çekmek için elden ne gelirse yapmışlardır.

1983'te "bağımsızlık" derken aslında bunun TC'ye tamamen BAĞIMLILIK demek olduğunu, masada "federasyon" derken aslında TC'ye İLHAK koşullarını yaratmaya çalıştıklarını, her 3-5 yılda bir yapılan ekonomik, sosyal protokollerde "KKTC'nin ayakları üzerinde durmasını hedefliyoruz" derken aslında ÜRETİCİ GÜÇLERİMİZİ YOKETMEYE uğraştıklarını, geç de olsa anlamaya başladı aydınlarımız.

Anladılar anlamasına da, çoğu bu kez de "anavatan"larının vefasızlığını başka "anavatan"lar bularak telafi etme yoluna girdiler; yeni "anavatan" Avrupa Birliği emperyalistlerinden başkası değildi...

1950'den beridir ada üzerinde yaşananların bu yeni "anavatan"ların onay ve/veya desteğiyle olduğunun farkında bile değiller sanki!!!

Hoca haklı olarak, Hasgüler'in "... dün konjektürel açıdan çıkarları Kıbrıs'ın bölünmesinden yana olan emperyalistler, bugün Ada'nın bütünleşmesini isteyebilirler" deyişine karşı çıkarak şöyle diyor:

"Onların istediği Ortadoğu petrolünün sıkı denetimidir. Bu denetim, Kıbrıs'ın bütünleştirilmesiyle daha iyi sağlanacaksa bütünleşmeden yana olacaklardır.

Değilse statüko veya ikili enosisi teşvik edeceklerdir."

Hoca'dan doğru bir saptama daha aktaralım:

"Yenisömürgecilik çağında uluslararası tekellerin güdümündeki işbirlikçi komprador yönetici sınıflardan Kıbrıs ve benzeri sorunlara hakka çözüm getirmeleri beklenemez. Emekçi sınıf ve katmanlar uluslararası tekelleri uluslararası düzeyde geriletebildikleri oranda Kıbrıs ve benzeri sorunlar için kalıcı çözümler gündeme gelebilecektir."

KSG bu yüzden, verilecek mücadelenin anti-emperyalist bir mücadele olmasının gereğini yıllardır anlatmaya çalışıyor ve ekliyor;

HERŞEY, ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!

CR çalışmalarının başladığı sıralarda, şair Neşe Yaşın'ın "Geleceğin yöneticileri biz olacağız" diye öngöründe bulunduğu ve daha sonraları da "CR çalışmaları ile bir ara bölge kültürü oluşturacağız" şeklinde konuştuğu anımsanacak olursa, şimdilerde Kıbrıs Türk toplumu yönetiminde gözlemlenen yeni görevlendirmeler, Kıbrıs'ta emekçi sınıfların ayrılığını pekiştirecek bir "Amerikan barışı" sağlanması çabalarının sonunda semere vermekte olduğunu göstermektedir. İşte saptayabildiğimiz ve CR konusunda eğitilmiş kişilerin toplumumuzda aldıkları yerler:

1. Ergün Olgun (KKTC Cumhurbaşkanı Müsteşarı- Oxford Grubu üyesi)
2. Ahmet C.Gazioğlu (KKTC Özel Danışmanı- Oxford Grubu üyesi)
3. Mustafa Akıncı (KKTC Başbakan Yardımcısı, FOSBO grubu üyesi)
4. Tahsin Ertuğruloğlu (KKTC Dışişleri Bakanı- COOLFONT ve Westminster Grupları üyesi)
5. Dr. Gülsen Bozkurt (KKTC Sağlık ve Çevre Bakanı- FOSBO grubu üyesi)
6. Bülent Kanol (KKTC Başbakan Yardımcılığı Müsteşarı ve 1985'de yapılan Prof. Doob'un ilk CR çalışmalarından beri aktif CR'cu)
7. Serdar Denктаş (KKTC Milletvekili- Oxford Grubu üyesi)
8. Mehmet Ali Talat (KKTC Milletvekili- Boston Grubu üyesi)
9. Hasan Taçoy (KKTC Milletvekili- Genç Politik Liderler Grubu ile İnteraktif Yöneticilik Grubu üyesi)
10. Savaş Atakan (KKTC Milletvekili- Genç Politik Liderler Grubu üyesi)
11. Rasih Keskiner (Yurtsever Birlik Hareketi'nin koordinatörü ve Washington grubu üyesi)
12. Kutlay Erk (CTP Merkez Yönetim Kurulu'nun yeni seçilen dış ilişkilerden sorumlu üyesi-İşadamları Grubu üyesi)
13. Canan Öztoprak (CTP Merkez Yönetim Kurulu'nun yeni üyesi-Brüksel Kadın Grubu üyesi)
14. Sevgül Uludağ (Yıllardan sonra CTP'nin yayın organı Yeni Düzen gazetesinde yeniden görev verilen CR Eğitmeni ve çeşitli CR projelerinin yürütücüsü)
15. Fatma Azgın (Yeni Düzen gazetesi sütun yazarı ve CR Grubu Baş Eğitmeni)

Anımsanacağı gibi Kıbrıslı dergisi Haziran 1997 tarihli 22. sayısında "CR'cuların kapalı kutudaki çalışmaları"nı özetlemiş ve CR eğitmenlerinden Sevgül Uludağ, 6 Kasım 1996 tarihli Yeni Düzen gazetesinde, Kıbrıs Türk ve Rum toplumlarından olup da CR etkinliklerine katılan kişileri, "paylaşılmış bir vizyon oluşturmuş tek grup" olarak tanıtmıştı.

"Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek" in 25-26. sayısında (Şubat-Mart 1998) da, "ABD tarafından yönlendirilen ve kamuoyundan gizlenen iki toplumlu projeler" in neler olduğu açıklanmıştı.

NASIL ÇALIŞIYORLAR?

Asıl görevi, bölgemizdeki Amerikan çıkarlarına uygun bir çözümü Kıbrıs'ta uygulamak olan CR çalışma grupları, yılda 15 milyon dolarlık ABD fonlarından yararlanılarak eğitilmekte olup, şu gruplar halinde görev yapmaktadırlar:

1. Genç İşadamları Grubu
 2. Gençlik Liderleri Grubu
 3. Kadınlar Grubu
 4. Eğitimciler Grubu
 5. Yurttaşlar Grubu
 6. Avrupa Birliği-Federasyon İnceleme Grubu
 7. Barış Konseri Grubu
- Bunların dışında American Center ve CASP (Kıbrıs Amerikan Burs Programı)'na bağlı gruplar da bulunuyor:
1. Yöneticilik kurslarından geçenlerin oluşturduğu Yöneticiler Grubu
 2. 1974'den sonra Kıbrıslı Rum ve Türklerin geçirdiği yazılı hukuku inceleyen Hukukçular Grubu
 3. Boston Eğitimcileri Grubu
 4. Siyasi Liderler 2. Grubu

M. İLKER

5. Yazışmaları Müdürleri ve kurs gören gazeteciler Grubu

NEYİN STRATEJİK ARAŞTIRILMASI?

Dergimize ulaşan haberlere göre, 14 Ocak 1999 akşamı Tempo TV'nin CR çalışmalarını konu alan ve büyük bir ilgiyle izlenen "Çapraz Ateş" programı öncesinde, Cumhurbaşkanlığında Müsteşar Ergün Olgun ile ABD'li CR uzmanlarının katıldığı bir toplantı yapılmış ve KKTC'deki CR çalışmaları gözden geçirilerek, geleceğe yönelik projelerle ilgili görüş alış-verişinde bulunulmuştur.

Öte yandan yine Ergün Olgun'un başkanlığını yapmakta olduğu ve 9 Mayıs 1994'de kurulmuş olan "Kuzey Kıbrıs Stratejik Araştırmalar Merkezi" üyelerinin de, KKTC'deki CR çalışmalarda önemli görevler üstlendiği gözlemlenmektedir:

1. Ergün Olgun (Başkan)
2. Mehmet Turgud (Başkan Yardımcısı)
3. Boysan Boyra (Yazman)
4. Taner Selçuk (Sayman)
5. Taner Sami Selçuk
6. Bülent Kanol
7. Bekir Azgın
8. Mehmet Tahiroğlu
9. Serhan Çiftçioglu
10. Kutlay Erk

Cyprus Weekly gazetesinin 15 Ocak 1999 tarihli sayısında yer alan bir habere göre, ABD'li CR uzmanı Marco Turk'un başkanlığında, 6 Kıbrıslı Rum ve 6 Kıbrıslı Türk'ten oluşan "Toplumlaraşırı CR Çalışmalarını Yönlendirme Komitesi", KKTC Dışişleri Bakanlığı tarafından Aralık 1997'de toplumlaraşırı temaslara konan yasağa rağmen, ayda bir toplanarak görüş alış-verişini sürdürmektedir. Turk, Aralık 1998'de Oslo'da yapılan ve 31 Kıbrıslı Rum ve Türk'ün katıldığı toplantıda 6 konuda öneriler yapıldığını açıklamıştı: İki toplumlu hareket, yapılandırılmış hükümet, güvenlik, insan hakları, ekonomik ve sosyal konular.

Bazılarının kendisi tarafından eğitilmiş veya daha önceki iki toplumlu temaslara katılmış olan Oslo grubu elemanlarının, kendi aralarında güven, doğruluk, affetme ve barışma sürecini yaşamış kişiler olduğunu belirten CR başeğitmeni Marco Turk, katılımcıların geçmişte yaşananları, tarihsel bir zorunluluk olarak değerlendirdiklerini ve gelecekte barışın nasıl kazanılacağı konusunda çalıştıklarını anlattı.

Önümüzdeki dönemde ABD'nin, halkımız arasında kuşkuyla karşılanan CR çalışmalarını yeniden hareketlendireceği tahmin edilmektedir. Bu arada Kıbrıs Türk Ticaret Odası ile İstanbul'daki CR çalışmalarına kendi adlarına katılan bazı işadamları arasında bazı anlaşmazlıklar olduğu basına yansıyan ilan ve haberlerde ortaya çıktı. Kıbrıs Türk İşadamları Derneği ise, yayımladığı ayrı bir bildiride, bu tür toplantılarda çeşitli görüşlerin dengeli temsiliyetinin önemine dikkat çekti.

ABD, KISITLAMA VE YASAKLAMALARA RAĞMEN "BARİŞÇİ" ETKİNLİKLERİNİ SÜRDÜRÜYOR:

ABD'nin örgütlediği "Uyuşmazlıkların çözümü" (Conflict resolution=CR) gruplarının çalışmalarının, bir ara hız kaybetmesine karşın, derinden derine sürdürülmekte olduğu haber veriliyor. Kıbrıs uyuşmazlığına, bölgemizdeki ABD çıkarlarına uygun bir çözüm bulunması için tarafları hazırlama görevini üstlenen Lefkoşa'daki ABD Büyükelçiliği, "First Track Diplomacy" (Resmi düzeyde yapılan 1. kanal siyaset)'e paralel olarak, "Second Track Diplomacy" (iki toplumlardan seçkinler arasında yapılan 2. kanal siyaset) çalışmalarını ihmal etmiyor.

(devamı 15. sayfada)

CONFLICT RESOLUTION...

(14. SAYFADAN)

1997 yılının sonlarından itibaren yapılan CR etkinlikleri şöyle özetlenebilir:

* 21 Ekim-2 Kasım 1997- Hollanda'nın Utrecht kentinde yapılan ve Kıbrıslı Rum ve Türk akademisyen ve işadamlarının katıldığı toplantı, "Avrupa'da İletişim veya Cepheleşme; İstikrar: Kıbrıs Olayı" başlığı altında düzenlendi. Konuşmacılardan biri de, ABD Başkanı Bill Clinton'un Kıbrıs Özel Temsilcisi R.Holbrook idi.

* 18 Ekim 1997 akşamı Ledra Palace'da yapılan ve "Bicommunal Management Grubu" Steering Komitesi'nin düzenlediği iki toplumlu yemeğe, 170'i Türk, yaklaşık 300 kişi katıldı.

* 13-23 Ekim 1997 tarihlerinde İrlanda'da yapılan CR Workshop'una 4 Kıbrıslı Türk (Neriman Cahit, Selma Bolayır, Hüseyin Gürşan, Doğuş Derya) katıldı.

* 21-24 Ekim 1997 tarihlerinde Atina'da yapılan Türk-Yunan İşadamları Konseyi toplantısına KKTC ve Kıbrıs Rum kesiminden işadamları da katıldı. Kıbrıs Türk Ticaret Odası Başkanı Salih Boyacı'nın başkanlık ettiği 10 kişilik heyette, K.T.Sanayi Odası Başkanı Eren Rifat Ertanin, Genç İşadamları Derneği Başkanı Engin Arı, İşadamları Derneği Başkanı İsmail Sayı, işadamları Ertan Birinci, Halil Okur, Hasip Erel, Ali Gürsoy, Salih Çeliker ve Vargın Varer yer aldı. (Kıbrıs, 22.10.97 ve Yeni Demokrat, 26.10.97)

* Dörtlül zirvede tüm taraflarca onay gören bazı öneriler: İlk hedef, serbest temasın sağlanması; daha sonra Karma Ticaret Odası ve İş Konseyi ile İş Fonu ve Mal Değerlendirme Kurulu oluşturulması; ortak kültür merkezi inşa edilmesi; ortak dil okulu açılması; iki toplumlu gazete yayımlanması ve ortak radyo-tv kurulması (Kıbrıs, 28.10.97)

* 7 Kasım 1997 'de Kanada'nın Liester Pearson kentinde biraraya gelen Kıbrıslı Rum ve Türklerden 10'ar kişinin katıldığı bir CR toplantısında "Çözülmesi Zor Sorunlar Planı" görüşüldü. Kıbrıs'ın gelecek 20 yılı üzerine çeşitli senaryoların üretildiği toplantıya katılan Kıbrıslı Türkler şunlardı: Taner Sami Selçuk, Bekir Azgın, Emine Erk, Canan Öztoprak, Derviş Besimler, Süleyman Ergüçlü,

Mehmet Turgut, Ergün Olgun, Erdil Nami, Gülfem Veziroğlu.

* Kıbrıslı Rum ve Türk işadamları ve akademisyenler 13-15 Kasım 1997 tarihlerinde Brüksel'de yapılan bir toplantıda biraraya geldiler. Toplantı, ABD (Başkan Clinton'un Kıbrıs Özel Temsilcisi Richard Holbrooke da katıldı) ve AB Komisyonu işbirliği ile düzenlendi ve Kıbrıs'ın AB'ne tam üye olmasının getireceği yararları tartışmak amacıyla düzenlendi...Kolombiya Üniversitesi ile Oslo Uluslararası Barış Enstitüsü tarafından Brüksel'de gerçekleştirilen "Ekonomik İşbirliğinde Karşılıklı Çıkarlar" konulu toplantıda alınan kararları açıklayan Norveç Eski Dışişleri Bakanı Jan Egeland'a göre, BM aracılığı ve ABD'nin finansmanı ile Kıbrıs'ın kuzey ve güney kesimleri arasında 17 telefon hattı kurulacak, böylece iletişim olanakları sağlanacak. Kıbrıs'ta iki toplumun tüccarlarını biraraya getirecek ticari bir forum kurulacak ve toplantılar yapılacaktır. (Yeni Demokrat, 16.11.97)

* Kıbrıslı Rum işadamı Lordos'la birlikte, dün akşam Kıbrıs Rum Televizyonu'ndaki tartışma programına katılan Kıbrıslı Türk İşadamı Vedat Çelik, "TC ile entegrasyon tercihimiz değil" dedi. (Kıbrıs, 21.11.97)

* 1-5 Aralık 1997 tarihleri arasında Brüksel'de yapılan toplantılara, CR çalışmalarına katılan çeşitli Kıbrıslı Türk ve Rumlar katıldı.

* ABD'nin Lefkoşa Büyükelçiliğine bağlı American Center tarafından 8-10 Aralık 1997 günlerinde Lefkoşa'daki ara bölgede yer alan Ledra Palace Otel'de, bölgesel Sivil Toplum Örgütleri (NGO) Konferansı düzenlendi. Buraya katılan toplam 200 kişiden yaklaşık 90'ını KKTC'deki sivil toplum örgütlerinden kişiler oluşturdu.

* 1 Aralık 1997 günü KKTC'ye gelen Rum işadamlarının ardından, 10 Aralık günü de Kıbrıslı Türk işadamları Vedat Çelik, Engin Arı, Günay Çerkez ve Peker Turgud, Güney Kıbrıs'a gitti.

* Gazeteci ve politikacı İsmet Kotak, 29 Aralık 1997 tarihli Halkın Sesi gazetesindeki köşesinde, CR çalışmaları ile ilgili olarak "(bizi) içten parçalamak için dolarların harcı alem harcandığına, 2000 kişinin aramızda maaşa bağlandığına tanık olduk" iddiasında bulundu.

* İngiltere'nin Lefkoşa'daki Yüksek Komiseri David

Madden, 60 kadar Türk ve Rum işadamına dün akşam vereceği yeni yıl yemeğini son anda iptal etti. Rum tarafında göre, İngilizler bu karara Türk tarafının iki toplumlu temaslara getirdiği kısıtlamadan sonra vardı. ABD Büyükelçiliği de önceki gün, Türk ve Rum gazetecilerin Ledra Palace'taki yeni yıl kutlamasını, "Türk yetkililerinin izin vermemesi" üzerine iptal etmişti. (Kıbrıs, 31.12.97)

KKTC RESMİ MAKAMLARI CR TOPLANTILARINI ASKIYA ALIYOR

1997 yılı biterken, KKTC Dışişleri ve Savunma Bakanı Taner Etkin, Avrupa Birliği'nin Lüksemburg Zirvesi'nden sonra yayımladığı bildirinin ardından, KKTC Hükümetinin 14 Aralık 1997 tarihli açıklaması ışığında yaptığı 26 Aralık 1997 günkü açıklaması ile, 27 Aralık 1997'den başlayarak Kıbrıslı Türkler ile Rumlar arasındaki iki toplumlu temaslara yasak koydu. Ancak bu yasak, yürürlüğe girdiği ilk gün daraltıldı ve sadece Ledra Palace'daki etkinlikler için geçerli olacağı duyuruldu.

Devlet Bakanı Başbakan Yardımcısı Serdar Denktaş, 27 Aralık akşamı düzenlenen CTP'nin 27. kuruluş yıldönümü resepsiyonuna Rum siyasilerin katılmasına izin verilmesi üzerine Kıbrıs gazetesine yaptığı açıklamada, "Askıya alınan sadece Ledra Palace'ta yapılan iki toplumlu temaslardır. Pile'de temas serbest" şeklinde konuştu.

ABD Büyükelçisi Kenneth Brill, de aynı akşam KIBRIS'a yaptığı açıklamada, şöyle dedi: "İki toplumlu temalar, Kıbrıs sorununu çözmeyecek. Ama iki toplumlu temaların yasaklandığı Ada'daki bölünmüşlük de problemi çözmez. İki toplumlu temalara katılanlar, geleceğin kahramanları olacak. Bu kişiler, tüm siyasi görüşleri temsil ediyor ve sayıları da oldukça fazladır. Temalar, değerlendirme yapılacağı gerekçesiyle askıya alındı. Bu sürenin kısa olacağını umuyorum. İki toplumlu temaların devam etmesi, demokrasinin gereğidir." (Kıbrıs, 28.12.97)

(Gelecek sayıda yasağa rağmen 1998 yılı içinde yapılan CR etkinlikleri özetlenecek)

-SÜRECEK-

Rosa LÜXEMBURG ve Karl LIEBKNECHT'in Kadledilişinin 80. Yılında

(16. sayfadaki devam)

zenginlik ve ilerleme.

İnsanlık bugün şu almaşıkla karşı karşıya:

Kapitalist anarşi içinde çözülme ve yokoluş, ya da sosyal devrimle yeniden doğuş. Karar saati geldi çattı. Eğer sosyalizme inanıyorsanız, bunu göstermenizin zamanı geldi. Eğer sosyalistseniz, eyleme geçmenin zamanıdır.

Tüm ülkelerin proleterleri, eğer sizleri ortak mücadele içinde birleşmeğe çağırıyorsak, bunu, "Alman ulusu" denen şirket adı altında kendi cinayetlerinin sonuçlarından kaçmağa çalışmakta olan Alman kapitalistleri uğruna yapmıyoruz. Bizim ve sizin adınıza yapıyoruz bu çağırımı. Düşünün: Ülkenizin muzaffer kapitalistleri, devrimimizi kanla bastırmak için hazır bekliyorlar, devrimimizden kendi ülkelerindeki devrim kadar korkuyorlar. Siz kendiniz, şu sözümüne "zafer"le daha özgür olmadınız, tersine daha da köleleştiniz sadece. Eğer hakim sınıflarınız Almanya ve Rusya'daki proleter devrimi boğazlamayı başarırsa, iki kat daha güçlü olarak sizin üzerinize yürüyecekler. Sizin kapitalistleriniz, bizi ve devrimci Rusya'yı yenerek sizi kamçıyla cezalandıracak ve uluslararası sosyalizmin mezarı üzerinde sömürünün bin yıl boyunca sürmesini sağlayacak gücü edinebilecekleri umudundalar.

Bunun için size sesleniyoruz: Savaşın? Davranın! Boş bildirilerin, platonik kararların ve anlamsız sözleri

tekrarlamanın zamanı geçti: Enternasyonal için eyleme geçmenin zamanı geldi. Sizleri tekrar sıkıştırıyoruz: Siyasal iktidarı devralmak ve barış için bizimle birlikte çalışmak üzere işçi ve asker konseyleri kurun.

Barış yapmak Lloyd George ve Poincaré'nin, Sonnino, Wilson ve Erzberger'in, ya da Scheidemann'ın işi değil. Barış, sosyalist dünya devriminin dalgalandan bayrağı altında kurulmalıdır.

Tüm ülkelerin proleterleri! Sizi sosyalist kurtuluş çabasını gerçekleştirmeğe; yozlaştırılan dünyaya insani çehresini yeniden kazandırmaya çağırıyoruz; "Enternasyonal ve insanlık bir olacak!" sloganını gerçekleştirmeğe, ve bunu selamlaşırken kullanılacak bir söz haline getirmeğe çağırıyoruz.

Yaşasın proleter dünya devrimi! Tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!

Spartaküs Birliği Adına:
Karl LIEBKNECHT, Rosa LUXEM-
BURG

Franz MEHRING, Clara ZETKİN

Die Rote Fehne (Berlin)

Sayı 10, 25 Kasım 1918

Değerli okuyucu;

Gazeteniz, siz okuyucularımızdan aldığı destekle 3. yılını da doldurmuş bulunuyor. Tüm olumsuz şartlara rağmen hiç aksatmadan, her ay sizlere ulaşma, hayatı ve mücadeleyi sizlerle paylaşma heyecanı ile geçen dopdolu 3 yıl. Daha nice yıllar **Kıbrıs'ta** (ve dünya'da) **Sosyalist GERÇEK**'leri sizlere ulaştıracağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın.

İçinde yaşadığımız koşullarda, reklam almadan; gazetenizin ayakta kalabilmesini burzuva işletmelerin kirli parasına muhtaç etmeden, gerçek anlamda **İCAZETSİZ** bir yayım politikası izlemiş olmaktan gurur duyuyoruz. Bu başarı biz **KSG** çalışanlarının olduğu kadar siz okuyucularınızdır da...

Bu ortak başarıyı ve daha güzel bir Kıbrıs ve Dünya için mücadelemizi yükseltmek uğruna katkılarınızı artıracığınıza; gecikmiş aboneliklerinizi ve bağışlarınızı bizlere gerek üstteki hesap numaramıza, gerekse elden ulaştıracağımıza, yeni aboneler bulup gazetenizi daha geniş çevreye ulaştıracağımıza inanıyoruz.

Gelin 1999'u gazetemiz açısından bir **ATILIM** yılı olarak kavrayıp mücadelemizi daha yükseklere taşıyalım.

HER ŞEY
DAHA ETKİN BİR KIBRIS'TA SOSYALİST
GERÇEK İÇİN!

HER ŞEY
ANTI-EMPERYALİST BAĞIMSIZ BİRLEŞİK
KIBRIS İÇİN!

Sosyal-Demokrat olmakla övünenlere ithaf olunur

Rosa LÜXEMBURG ve Karl LIEBKNECHT'in Katledilişinin 80. Yılında

★ Sosyal-Demokrasi emperyalizme iltihakının imzasını Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht'i vahşice kadlederek attı

Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht'in Almanya Sosyal Demokrat hükümet güçleri tarafından vahşice katledilişlerinin 80. yılı dolayısıyla, Die Rote Fehne'de (Berlin Sayı 10, 25 Kasım 1918) Spartaküs Birliği Adına:

Karl LIEBKNECHT, Rosa LUXEMBURG

Franz MEHRING, Clara ZETKİN imzasıyla yayınlanan bir makaleyi ve V.I. Lenin'in III. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde 4 Mart 1919'da yaptığı konuşmadan bir bölüm aktarıyoruz

"TÜM ÜLKELERİN PROLETERLERİNE

Proleterler! Kadın ve Erkek Emekçiler! Yoldaşlar! Devrim Almanya'ya girmiş bulunuyor. Dört yıldan beri sermayenin kârı uğruna mezbahaya sürülen asker kitleleri, dört yıldan beri iliklerine dek sömürülen, açlıktan kıvrılan işçi kitleleri ayaklandı. Prusya militarizmi, bu en korkunç baskı aygıtı, insanlığın bu başbelası, yerlerde paramparça edilmiş uzanıyor. Prusya militarizminin en öndeki temsilcileri, dolayısıyla bu savaştan en başta sorumlu olan Kayzer ve Veliaht ülkeden kaçtılar. Heryerde işçi ve asker konseyleri oluşturuldu.

Tüm ülkelerin proleterleri, biz, Almanya'da tüm iktidarın gerçekten emekçi halkın eline geçtiğini, proleter devrimin şimdiden tam zafer kazanmış olduğunu söylemiyoruz. Hükümet halâ, 1914 Ağustos'unda bizim en değerli varlığımızı, Enternasyonal'i terk eden, dört yıl boyunca Alman işçilerine ve Enternasyonale ihanet eden sözde sosyalistlerin elinde.

Ama, tüm ülkelerin proleterleri, şimdi size seslenen Alman proletaryasıdır. Sizinle onun adına konuşmağa hakkımız olduğuna inanıyoruz. Bu savaşın ilk gününden itibaren canı hükümetimize bütün gücümüzle karşı çıkarak ve onu gerçek savaş suçlusu damgasıyla dağılayarak, enternasyonalistlik görevimizi yerine getirmeğe çalıştık.

Şimdi, şu anda, tarih önünde, Enternasyonal önünde, Alman proletaryası önünde haklı çıktık. Kitleler bizi coşkuyla benimsiyor. Gittikçe daha fazla sayıda proleter,

kapitalist sınıf egemenliği için hesap anının geldiğini kavriyor.

Bununla birlikte, Alman proletaryası bu büyük görevi

Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs - ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proteter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf-bilinçli proletaryanın mücadelesini temsil etmektedir... bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!

Karl LIEBKNECHT

Karl Liebknecht'in 15 Ocak 1919 tarihli ve öldürüldüğü gün Rote Fahne'de yayınlanan son yazısından.

kendi başına yapamaz. Alman proletaryası yalnızca, tüm dünya Proleterlerinin desteğine başvurarak döğüşebilir ve zafere ulaşabilir.

Savaşan ulusların yoldaşları, durumunuzun farkındayız.

Kıta Avrupasının en gelişmiş ülkesi olan Almanya'da, Alman emperyalizminin bozguna uğramasıyla doğan eksiksiz cumhuriyet özgürlüğü gerek Alman işçilerine, gerekse tüm dünyaya burjuva demokratik cumhuriyetinin gerçek sınıf karakterini göstermiştir. Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg'un öldürülmesi, yalnızca gerçek proleter Enternasyonal'in, komintern'in en yetenekli kişilerinden, en iyi önderlerinden ikisinin trajik kaderinden ötürü değil, en ileri Avrupa ülkesinin -hiç abartmaksızın dünya'daki en ileri devletlerden biri diyebileceğimiz bir ülkenin- sınıf karakterini tam olarak ortaya sermesi bakımından da, dünya-tarihi çapında önem taşıyan bir olaydır. Eğer tutuklanan, yani devlet otoritesinin himayesi altında bulunan kişiler, sosyal-yurtsever bir hükümet işbaşındayken zabıtlar ve kapitalistler tarafından öldürülebiliyorsa ve bu cinayet cezasız kalabiliyorsa, bu, böyle şeylerin meydana gelbildiği demokratik bir cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü olduğunu göstermektedir. Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi karşısında duydukları dehşeti dile getiren, ama bu gerçeği kavrayamayan kişiler, ya budalalıklarını ya da ikiyüzlülüklerini sergiliyorlar. Dünyanın en özgür ve en ileri cumhuriyetlerinden birinde, yani Alman Cumhuriyetinde özgürlük, proletaryanın tutuklu önderlerini öldürme ve bundan dolayı cezalandırılmama özgürlüğüdür. Kapitalizm varolduğu sürece, bunun dışında birşey de olamaz, çünkü demokrasinin gelişimi, savaşın ve onun sonuçlarının etkisiyle kaynama noktasına gelmiş bulunan sınıf mücadelesini köreltmez, tersine keskinleştirir.

V.I. LENİN

V.I. Lenin'in III. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde 4 Mart 1919'da yaptığı konuşmadan.

Luxemburg işçilere hitap ederken

fazla çrkar sağlamak uğruna kullanmak için gösterilen aynı kararlılıktır.

Her ulusun emperyalizmi "karşılıklı anlayış" diye birşey tanımamaktadır. Emperyalizm, yalnızca bir tek yasa bilir: kapitalist kâr; yalnızca bir dilden anlar: kılıç; yalnızca bir araç tanır: kaba güç. Ve sizin ülkeniz gibi bizim ülkemizde de emperyalizmin bugün dilinden düşürmediği "Milletler Cemiyeti", "silahsızlanma", "küçük ulusların hakları", "tüm ülkelerin kendi kaderlerini tayin etmesi" gibi sözler, alışlagelen yalanlardan ve yöneticilerin proletaryayı uyutmak için ninni diye söylediği boş sözlerden başka birşey değildir.

Bütün ülkelerin proleterleri! Bu savaş, en sonuncu savaş olmalıdır! Öldürülen oniki milyonu kurban verdik bu savaşta, çocuklarımızı, insanlığı kurban verdik fazlasıyla.

Avrupa bu acımasız savaşın yıkıntıları içinde. Emperyalist cinayetin iğrenç sahneleri oniki milyon insanın cesediyle kaplı. Gençliğimizin çiçeği, halkların en iyi insanları kılıçtan geçirildi. Ölçülemeyecek bir üretkenlik yok edildi.. İnsanlık, tarihte eşi olmayan bu kandökümünün sonucunda, artık kan dökmeğe son vermiştir. Yenilen kadar yenen de uçurumun kenarına gelmiştir. İnsanlık korkunç bir açlık, tüm üretim mekanizmasının durması, salgın hastalık ve soysuzlaşma tehdidiyle karşı karşıya.

Ve bu dehşet verici anarşinin, bu dizginlerinden boşanmış kaosu büyük suçlusu, hâkim sınıflar değil mi?

Onlar, başıboş bıraktıkları güçleri denetleme yeteneğinden yoksun. Dünya savaşı cehennemini kapitalizm canavarının kendisi çağırdı. Ama şimdi onu defedemiyor, gerçek düzeni yeniden kuramıyor; işkenceden geçen insanlığa ekmek ve iş, barış ve kültür, adalet ve özgürlük sağlama yeteneğinden kapitalizm yoksundur.

Hâkim sınıfların barış ve adalet adı altında hazırladıkları şey, yalnızca, kaba gücün başka bir kullanımıdır; bunun, ardında yeni kanlı savaşların, baskı ve kin canavarının binbir başı uzanıyor.

Barışı sürdürmeyi yalnızca sosyalizm başarabilir, insanlığın yaralarını yalnızca o sarabilir, savaşın kıyamet atlıları tarafından çiğnenen kurak tarlalarının çiçek açmasını yalnızca o sağlayabilir. Yok edilen üretkenliği on kat daha fazlasıyla yalnızca sosyalizm yenileyebilir, insanlığın tüm bedensel ve tinsel enerjisini yalnızca o uyandırabilir, kin ve anlaşmazlığın yerini kardeşçe dayanışmanın, uyum ve her insana karşı duyulan saygının almasını yalnızca sosyalizm sağlayabilir.

Tüm ülkelerin proleterlerinin temsilcileri bir kez sosyalizm bayrağı altında el sıkır sıklmaz, barış birkaç saat içinde erişilebilecek bir sorun olacaktır. Ren nehrinin sol yakası, Mezapotamya, Mısır ya da sömürgeler üzerine anlaşmazlıklar olmayacak. Tek bir halk olacak yalnızca: her ırk ve dilden emekçiler. Tek bir yasa olacak: tüm insanların eşitliği. Tek bir amaç olacak yalnız: herkes için (devamı 12. sayfa)

KIBRIS'TA

GERÇEK

Sahibi: KIVILCIM Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı
Adres: Bekiroğlu İşanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak
Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

Tel - Fax: (Merkez) 0(392)2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net

Basıldığı Yer:
Ateş Matbaası
Organize Sanayi Bölgesi, Lefkoşa
Tel: 2282215